
**AZ A TYA SZÓL
GYERMEKEIHEZ**

TARTALOM

<i>Bevezetés az Üzenethez és Eugénia Anya életrajza</i>	8
<i>Mons. Caillot, Grenoble püspökének tanúbizonysága</i>	11
AZ ATYA ÜZENETE – 1. füzet	21
AZ ATYA ÜZENETE – 2. füzet	43

Imprimatur: † Petrus Canisius van Lierde
Vic. Generalis e Vic. Civit. Vaticanae
Roma, die 13 Martii 1989

Pro Manuscripto - Non commerciabile

Az olasz nyelvű kiadás címe:
Il Padre parla ai Suoi Figli
Utolsó utánnyomás: 1994 május 13.
©Edizioni Pater
Via Verrotti 1, 67100 L'AQUILA – Italia

BEVEZETÉS

— Isten az Atyám —

Ez az a kiáltás, amelyet ma egyre gyakrabban hallunk a világban: vajon az emberek ráismernek Istenre, mint Atyjukra?

Kötelességünknek érezzük ezért, hogy nyomdába adjuk ezt az Üzenetet, amelyet az Atyaisten adományozott a világnak egyik teremtménye, Eugénia Elisabetta Ravasio által, aki annyira szerette Őt; Üzenetet, amelyet az Egyház érvényesnek ismert el.

Kíváncsiak voltunk az azt a tanúbizonyságot is közölni, amelyet Mons. Alexandre Caillot őminenciája, Grenoble püspöke szolgált ama szakértőbizottsági munka befejezésekor, amelynek szakértőit Franciaország különböző részeiről hívták össze az általa 1935-ben beindított és tíz évig tartó egyházmegyei per lefolytatására.

A bizottság tagjai többek között a következők voltak: Mons. Guerry, teológus, a grenoblei püspök helyettese; Alberto és Augusto Valencin jezsuita testvérek, akik a filozófia és teológia területén a legnagyobb tekintélyek közé tartoznak és a hasonló esetek értékelésében szakemberek; két orvosdoktor, egyikük pszichiáter.

Szűz Máriára bízunk ennek az Üzenetnek a terjesztését és övele együtt könyörgünk a Szentlélekhez, hogy legyen az emberek segítségére annak a mély gyengédségnek a megértésében és felismerésében, amelyet az Atya táplál minden ember iránt.

EUGÉNIA ELISABETTA RAVASIO ANYA

Ki volt Eugénia Anya? Ki ez a teremtmény, akit az Atya „szeretett lányának... kis csemetéjének” nevezett?

Úgy véljük, hogy Eugénia Anya a mai idők egyik legnagyobb világossága volt és az is marad: az Egyház megújulásának kis prófétája, amelyben az Atya minden hit középpontjában és csúcán áll és az Egység minden lelkiesség legnagyobb ideálja. Ő a világosság, amelyet az Atya ajándékozott a világnak a káosznak és a sötétségnek ebben az időszakában, hogy felismerje a követendő utat.

San Gervasio d’Adda-ban született (mai neve Capriate San Gervasio), Bergamo tartomány egyik kicsiny településén 1907 szeptember 4-én, földműves származású családból.

Csak az általános iskolát látogatta és miután néhány évig gyárban dolgozott, húsz éves korában belépett az Apostolokról elnevezett Miasszonyunk Kongregációba. Itt bontakozott ki nagy karizmatikus egyénisége, ezért már 25 éves korában magának a Kongregációnak Generális Anyjává választották meg. De eltekintve lelki nagyságától, a szociális téren kifejtett tevékenysége elcsendő volna ahhoz, hogy belépjen a Történelembe: missziós tevékenységének tizenkét évében több mint hetven központot alapított – kórházzal, iskolával, templommal – Afrika, Ázsia és Európa legeldugottabb részein.

Felfedezte a lepra első gyógyszerét, ezt egy trópusi növény magvaiból állította elő, olyan gyógyszert, amelyet ezt követően a párizsi Pasteur Intézet vizsgált és fejlesztett tovább.

Az apostolkodásra irányította Raoul Follereau-t, aki az ő nyomán és az általa lerakott alapokon elindulva a leprások apostolává vált.

Azoptéban (Elefántcsontparton) 1939-41-ben megtervezte és létrehozta a „Leprások városát”: a leprás betegek hatalmas gyűjtő központját, amelynek kiterjedése 200.000 négyzetméter és amely a mai napig Afrikában és az egész világon élenjáró központ maradt. Ezért a létesítményért Franciaország az Apostolokról elnevezett Miasszonyunk Kongregáció Misszionárius Nővéreinek a szociális jellegű

munkákért járó legnagyobb nemzeti kitüntetést adományozta. Eugénia Anya 1935-től 1947-ig volt e Kongregáció Generális Főnökszónya.

Eugénia Anya 1990 augusztus 10-én tért vissza az Atyához. A ránk hagyottak közül az Üzenet a legfontosabb, ezt itt mutatjuk be („Az Atya szól gyermekeihez”), az egyetlen kinyilatkoztatás, amelyet az Atyaisten személyesen tett és amelyet az Egyház tíz évig tartó legszigorúbb vizsgálatok után hitcelsnek ismert el. Figyelemre méltó az a tény, hogy az Atya 1932-ben diktálta le Eugénia Anyának az Üzenetet latinul, egyelőtte teljesen ismeretlen nyelven. 1981-ben ismertük meg ezt az Üzenetet és 1982-ben – az 50 éves évfordulóra – jelentettük meg olasz nyelven.

Az Üzenetből kiáramló számtalan csodálatos kegyelem arra készítette bennünket, hogy ingyen terjesszük, különösen börtönökben, lakotanyákban, kórházakban. Gondoztuk francia, angol, német és spanyol nyelvű kiadását, és előkészületben van az orosz kiadás is.

Most pedig az Üzenet előtt lássuk Mons. Alexandre Caillot őeminentiájának, Grenoble püspökének tanúbizonyságát. Békesség és minden jót nektek.

p. Andrea D’Ascanio
o.f.m. capp.

MONS. CAILLOT TANÚBIZONYSÁGA

(Mons. Caillot őminenciájának, Grenoble püspökének tanúbizonyosága az Eugénia Anyát illetően folytatott kánoni vizsgálat során készített jelentéssel kapcsolatban.)

Tíz év telt el azóta, hogy Grenoble püspökeként vizsgálat megindítását határoztam el Eugénia Anya esetében. Most már elég elemmel rendelkezem ahhoz, hogy püspöki tanúbizonyoságomat az Egyház elé terjesszem.

1. Az első bizonyosság, amelyre a vizsgálat folyamán teljes fény derült: Eugénia Anya szilárd erkölcsi

Szerzetesi életének első idejétől kezdve a Nővér főnöknőinek figyelmét jámborságával, engedelmisségével és alázatosságával vonta magára.

A főnökasszonyokat zavarba hozta azoknak a tényeknek a rendkívüli jellege, amelyek novíciátusa alatt történtek, ezért az volt a szándékuk, hogy nem tartják meg a kolostorban. De tétováztak és végül le kellett mondaniuk tervükről a Nővér példás életére való tekintettel.

A vizsgálat során Eugénia Nővér nagy türelemről és tökéletes engedelmségről tett tanúságot, panaszkodás nélkül alávetve magát minden orvosi vizsgálatnak, a teológiai és orvosi bizottságok gyakran hosszú és kínos kihallgatásain feltett kérdésekre válaszolva, elfogadva az ellenvetéseket és a próbatételeket.

Valamennyi vizsgáló főleg a Nővér egyszerűségét dicsérte.

Hasonló körülmények annak a felfedését is lehetővé tették, hogy a Nővér hősi módon volt képes az erények gyakorlására. Erről a teológusok tanúskodnak, különösen az Auguste Valencin tisztelendő atya által 1934 júniusában folytatott vizsgálat során tanúsított engedelmisségét kell megemlítenünk, és alázatosságát az 1934 december 20-i fájdalmas napon.

Ami Generális Rendfőnökszónyként kifejtett tevékenységét illeti, tanúsíthatom, hogy odaadóan teljesítette kötelességeit és szentelte magát feladatának annak ellenére, hogy ez sokkal nehezebbnek tűnhetett számára, mivel nem volt meg hozzá a felkészültsége. Feladatát a lelkek, a rendje és az Egyház iránti nagy szeretettel végezte. Akik a közelében élnek, hozzám hasonlóan meglepődnek attól a nagy lelki erőttől, amelyet a nehézségekben tanúsít.

Nemcsak az erények tesznek rám nagy benyomást, hanem az Anya azon jó tulajdonságai is, amelyek a hatalom gyakorlása közben nyilvánulnak meg, valamint az a tény, hogy egy kevésbé iskolázott nővért rendjének legmagasabb funkciójára jelöltek ki. Már ebben is van valami rendkívüli és ebből a szempontból nagyon sokat mondó az a vizsgálat, amelyet általános helynököm, Mons. Guerry a választás napján végzett. A káptalani gyűlés résztvevőinek véleménye, valamennyi, a rendfőnökszónyoké és a különböző missziók küldöttjeié abban jutott kifejezésre, hogy – a jelölt fiatal kora és a kánoni akadályok ellenére, amelyek normál körülmények között nevezésének elvetésére készítenek volna – Eugénia Nővért választották meg Generális Rendfőnökszónynak, tekintettel jó tulajdonságaira: ítélőképességére, kiegyensúlyozottságára, energiájára és állhatatosságára. Úgy látszik, hogy a valóság jóval meghaladta a választók várakozásait az általuk jelölt személlyel szemben.

Amit nagy mértékben észrevettem benne, az mindenekelőtt ragyogó, élénk, mélyreható intelligenciája. Már mondtam hogy iskoláztatása hiányos volt, bár akaratán kívüli okoknál fogva: édesanyja hosszan tartó betegsége már nagyon fiatalon arra kényszerítette, hogy gondoskodják a háztartásról és hogy nagyon gyakran hiányozzék az iskolából. Majd a kolostorba lépéséig a gyári élet nehéz évei következtek, amikor mint szövőnő dolgozott. Ezen alapvető hiányosságok ellené-

re, amelyek következményei nyilvánvalóvá válnak írásmódjában és helyesírásában, Eugénia Anya számos előadást tart közösségének. Meg kell említenünk, hogy ő maga fogalmazta meg a rendjéhez szóló körleveleket és a városokkal vagy közigazgatási tanácsokkal kötött szerződéseket az Apostolokról elnevezett Miasszonyunk Nővérekre bízott kórházi intézmények tárgyában. Egy hosszú direktóriumot is szerkesztett.

Minden helyzetben világosan és helyesen lát, lelkiismereti ügyekben is. Utasításai világosak, pontosak, nagyon gyakorlatiasak. Külön-külön ismeri 1400 leánya mindegyikét, azok képességeit és erényeit, és így, a különféle feladatok kiosztásában sikeresen választja ki közülük a legalkalmasabbakat. Pontosan és személyig menően ismeri rendjének szükségleteit és erőforrásait is, valamint minden egyes rendház helyzetét. Meglátogatta mindegyik misszióját.

Hangsúlyozni szeretnénk széles látókörű szellemét is. Minden szükséges intézkedést megtett annak érdekében, hogy a jövőben minden kórházi vagy iskolai intézménynek meglegyenek a diplomás nővérei és meglegyen mindaz, ami az élethez és a fejlődéshez szükséges. Végül különösen érdekesnek tartom megjegyezni: Eugénia Anya az elhatározás, a realizmus és a megvalósító akarat szellemével látszik megáldva lenni. Hat év alatt 67 alapításnak adott életet és valóban hasznos jobbításokat tudott a rendben bevezetni.

Amikor nyilvánvalóvá teszem intelligenciáját, ítélőképességét, akaratát, igazgatási képességeit és egyéb jó tulajdonságait, ezt azért teszem, mert ezek szerintem végleg elsöprik a vizsgálat során megfogalmazott valamennyi hipotézist: a feltételezett hallucinációt, illúziót, spiritizmust, hisztériát, delíriumot – hiszen ezek így elégtelneknek és tarthatatlanoknak bizonyultak.

Az Anya élete állandó bizonyítéka és nyilvánvalóvá tétele értelmi és általános kiegyensúlyozottságának; közeli megfigyelőinek is úgy tűnik, hogy ez a kiegyensúlyozottság egyéniségének uralkodó jegye. A szuggerálhatóságról, irányíthatóságról alkotott hipotézisek arra készítették vizsgálóit, hogy megkérdezzék önmaguktól, nem egy nagyon érzékeny természettel van-e dolguk, amely egy csiszolt tükörhöz hasonlóan minden befolyásra és szuggeszióra élénken reagál. A min-

dennapi realitás azonban e feltételezéseket szintén megcáfolta. Eugénia Anya, bár érzékeny természetű és könnyen lobbanó vérmérsékletű, bizonyítékát adta annak, hogy nem részrehajló senki iránt sem és távol áll attól, hogy emberi megfontolásoktól befolyásolni engedje magát: fenn tudta tartani terveit, tevékenységét, megvalósításait. Világos hozzájárulásaival másokkal szemben érvénycsíteni tudta akaratát. Egy egyszerű történet többet ér bármely méltatásnál: generális főnökasszonnyá választásának másnapján néhány rendfőnökszonty kellett kineveznie és lám, nem habozott egy olyat leváltani, aki előző napon rá szavazott és aki Egyiptomban partra szállva értesült megbízásának visszavonásáról, amit légi postán hoztak tudomására.

2. Küldetése tárgyáról

Az Eugénia Anyára bízott küldetést pontosnak, doktrínai szempontból igaznak és megfelelőnek vélem.

A pontos tárgy: **ismertessük meg és tiszteljük** az Atyát, mindennekelőtt az Egyháztól kért különleges ünnep alapításával. A vizsgálat megállapította, hogy az Atya tiszteletére létesítendő liturgikus ünnep jól lehetne az egész katolikus kultusz vonalába beilleszteni, a katolikus ima hagyományos mozgásának megfelelően, az Atya felé emelkedve, a Fiú által, a Szentlélekben, ahogyan azt a Szentmise imái és a liturgikus felajánlás az Atyához a Szent Áldozatban tanúsítják. Hiszen meggondolkoztató, hogy nincsen egyetlen külön ünnep sem az Atya tiszteletére: a Szentháromságot mint olyat tiszteljük, az Igét és a Szentlelket küldetésükben és külső megnyilvánulásaikban, csak az Atyának nincsen saját ünnepe, amely felhívna a keresztény nép figyelmét az Ő személyére. Egy eléggé széleskörű véleménykutatás, amelyet különböző társadalmi osztályokba tartozó nagyszámú hívő, sőt számos pap és szerzetes között végeztek, azzal az eredménnyel járt, hogy az Atya tiszteletére szolgáló liturgiai ünnepnek ezt a hiányát annak tulajdonítják, hogy: „Az Atya nem ismert, nem Hozzá imádkoznak, nem gondolnak rá.” A kutatás irányítója elképedve deríti ki azt is, hogy számos keresztény azért távolodik el az Atyától, mert

benne félelmetes bírót lát. Szívesebben fordulnak Krisztus emberiségéhez, és néhányan Jézustól kérnek védelmet az Atya haragja ellen!

Egy külön ünnep első hatása tehát az volna, hogy helyreállítaná a rendet sok keresztény hitéletében és visszavezetné őket az isteni Megváltó eligazításához: „Bármit kértek az Atyától az én nevemben...”, majd pedig: „Ti tehát így imádkozzatok: mi Atyánk...” Ugyanakkor az Atya tiszteletére létesített liturgikus ünnep abban is segítségükre lenne, hogy fölemeljék tekintetüket Arra, akit Szent Jakab apostol így hívott: „a Világosság Atyja, akitől minden jó adomány származik...” (vö. Jak 1,17) Arra szoktatná a lelkeket, hogy az isteni jószágot, Isten jótéteményeit, atyai gondviselését tiszteljék, és hogy ez a gondviselés csakugyan a Szentháromság Isten gondviselése; és természeténél fogva isteni, közösen a három Személyé, hogy Isten végtelen irgalmasságának felfoghatatlan kincseit árasztja a világra.

Bár első látásra nem lenne semmi különösebb okunk arra, hogy az Atyát külön tiszteljük, talán nem mégis az Atya az, aki Fiát a világba küldte? Ha nagyon is jogos, hogy a Fiúnak és a Szentléleknek kultusza legyen külső megnyilvánulásaiért, nem lenne-e jogos és illendő köszönetet mondani az Atyaistennek, amiért saját Fiát ajándékozta nekünk, pedig ezt a Szentmise prefációi is kérik tőlünk.

Ennek a külön ünnepnek a sajátos tárgya ekkor világosan kibontakozik: tiszteljük az Atyát, mondjunk Neki köszönetet és dicsérjük Őt azért, hogy nekünk adta Fiát; egyszóval, ahogy az üzenet pontosan mondja, **tiszteljük Őt, mondjunk Neki köszönetet és dicsérjük Őt** mint a Megváltás Szerzőjét. Köszönjük meg Annak, aki annyira szeretete a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy minden ember, Krisztus misztikus testében egyesülve, Őbenne gyermekévé váljék.

Abban a korban, amikor a világ, megzavarodva a világiasság, az ateizmus és a modern filozófiák tanaitól többé nem ismeri Istent, az igaz Istent, cz az ünnep nem ismerteti-e meg sokakkal az élő Atyát, akit Jézus nyilatkoztatott ki nekünk, az irgalom és a jószág Atyját? Nem járul-e hozzá ahhoz, hogy növekedjék az Atyát „lélekben és igazságban” imádók száma, akikre Jézus utalt? Abban a korban, amikor a pusztító háborúktól feldúlt világ szükségét érzi annak, hogy az egye-

sülés szilárd elvét megkeresse a népek közötti közeledés érdekében, ez az ünnep nagy világosságot hozhatna, megtanítva az embereket arra, hogy valamennyiüknek a mennyben ugyanaz az Atyjuk van: Az, aki Jézust ajándékozta nekik, aki felé vonzza őket, mint Misztikus Testének tagjait, ugyanazon Szeretet Lelkének egységében! Abban a korban, amikor a háború megpróbáltatásaitól kimerült vagy elfáradt megannyi lélek azt óhajtáná, hogy egy mély belső élet felé forduljon, nem bírná-e ez az ünnep „belülről” mozgatni őket a rejtekben lévő Atya imádására és arra, hogy gyermeki és nagylelkű aktusban felajánlják magukat az Atyának, aki bennük a Szentháromság életének egyetlen forrása? Egy ilyen ünnep nem tartaná-e fenn a természetfölötti élet szép mozgalmát, amely a lelkeket logikusan a lelki gyermekség és az Atyával való gyermeki élet felé vonzza a bizalom, az Isten Akaratára való hagyatkozás, a hit szelleme által?

A külön ünnepnek ettől a kérdésétől elválasztva egy hittani kérdés is felvetődik, bármilyen is legyen az Egyház döntése ebben az ügyben. Jeles teológusok úgy gondolják, hogy a lélek és a Szentháromság közötti kapcsolatokra vonatkozó tanításokat el kellene mélyíteni és ez a lelkek részére olyan fényforrás lehetne, amely rávilágítana az Atyával és a Fiúval egyesült életre, amelyről Szent János beszél, és Jézusnak, az Atya Fiának életében való részvételre, hála Krisztus egyik általános készségének, amely Szent Szívének, és különösen az Atya iránti fiúi szeretetének bensőséges vonása.

Bárhogy alakuljanak is ezek a teológiai problémák, itt azt a tényt szeretném hangsúlyozni, hogy egy teológiában tudatlan szegény személy kijelenti, hogy Isten olyan dolgokat közölt vele, amelyeknek gazdag doktrinális tartalmuk van.

Egy látnok képzeleti konstrukciói szegények, természetlenek, összefüggéstelenek. Ezzel ellentétben az az üzenet, amelyet Eugénia Anya szerint az Atya bízott rá, termékeny és két olyan vonás harmonikus kereszteződése ismerhető fel benne, amelyek biztosabbá teszik: egyrészt beleilleszkedik az Egyház hagyományába, mivel szüntelenül ismétli mindazt, amit már elmondtak annak alapján, amit Krisztus az Atyjáról kinyilatkoztatott és ami mind benne van az Evangéliumban; ezért nincsen újdonság jellege, amitől gyanússá válhatna. Másfelől az

üzenetből világossá válik, hogy ezt a nagy igazságot, az Atyára vonatkozó ismereteket át kell gondolni, el kell mélyíteni és meg kell élni. Az eszköz gyengesége – hiszen magától képtelen egy ilyen természetű tanítást kitalálni – és a Nővér által közvetített üzenet mélysége közötti aránytalanság nem engedi-e sejtetni, hogy valamely más, magasabbrendű, természetfeletti, isteni dolog játszott közre, hogy ezt az üzenetet rábízta? Hogyan lehetne emberileg másképpen megmagyarázni azt, hogy a Nővér olyan eszmét fedezett fel, amelynek eredetiségére és termékenységére a vizsgálatot végző teológusok csak apránként jöttek rá?

Egy másik tény ugyancsak nagyon meggyőző erejűnek tűnik nekem: amikor Eugénia Nővér bejelentette, hogy neki az Atya megjelent, a vizsgálatot végző teológusok ellenvetése az volt, hogy az Atya megjelenései önmagukban lehetetlenek, mivel a történelem folyamán ilyenek még sohasem fordultak elő; ezekkel az ellenvetésekkel a Nővér szembehelyezkedett, egyszerűen kijelentve: „Az Atya azt mondta nekem, hogy írjam le azt, amit láttam. Ő arra kéri teológus fiait, hogy keressenek.”

A Nővér soha semmit a magyarázataiban meg nem változtatott, állításait hosszú hónapokon át bizonyította. Csak 1934 januárjában fedezték fel a teológusok magában Aquinói Szent Tamásban a választ az általuk tett ellenvetésekre.

A nagy doktor válasza a jelenés és a küldetés közötti különbséget illetően fényt vetett a kérdésre. Elhárította azt az akadályt, amely az egész vizsgálatot megbénította. A tudós teológusokkal szemben a kis tudatlannak igaza volt.

Hogyan magyarázható meg emberileg ebben az esetben is a Nővér világossága, bölcsessége, kitartása? Egy hamis látnok igyekezett volna a teológusok magyarázataihoz alkalmazkodni. A Nővér keményen kitartott; ez egy újabb érv, amiért tanúbizonysága számunkra méltónak látszik arra, hogy bizalommal kitartsunk mellette.

Amit különösen említésre méltónak találok, az ez a tartózkodó magatartás a csodálatossal kapcsolatban. Míg az álmisztikusok a rendkívüli dolgokat előtérbe helyezik és szinte csak ezeket látják, a Nővér esetében ezek másodrendű szerepet kapnak, mint bizonyítékok és

eszközök. Esztünkben az egzaltáltság hiánya és az értékek egyensúlya az, ami jó benyomást kelt.

A teológusok végezte vizsgálatról csak keveset fogok mondani. Alberto és Augusto Valencin tisztelendő atyákat filozófiai és teológiai tekintélyükért becsülik, valamint ismereteikért a lelki élet terén. Már más körülmények között is kellett a jelenlegiekhez hasonló tényeket vizsgálniuk. Tudjuk, hogy akkor is nagy körültekintéssel jártak el. Ezek azok az okok, amelyek miatt rájuk esett a választásunk.

Hálásak vagyunk nekik odaadó és igazán lelkiismeretes együttműködésükért.

A Nővér melletti tanúbizonyságuk, amikor is hitelt adtak a tények természetfölötti magyarázatának azok együttesében, annál értékesebb, mivel ők jó ideig halogatták azt, eleinte ellenségesen és kételkedően, majd tétovázva. Csak apránként győződtek meg, miután az ellenvetések minden típusát feloldották és a Nővért kemény próbákra vetették alá.

KÖVETKEZTETÉSEK

Szívem és lelkiismeretem szerint, az Egyház előtt viselt felelősségem mély átérzésével kijelentem: nekem úgy tűnik, hogy egyedül a természetfölötti és isteni beavatkozás adhat a tények együttesére logikus és kielégítő magyarázatot.

Elvonatkoztatva mindentől, ami körülveszi, ez a lényeges tény szerintem tele van nemességgel, emelkedettséggel, természetfölötti termékenységgel.

Egy alázatos szerzetesnő felszólította a lelkeket az Atya igazi kultuszára, amilyenre Jézus tanított minket és ahogyan azt az Egyház liturgiájában rögzítette. Nincsen ebben semmi riasztó, semmi más, mint valami nagyon egyszerű dolog, amely egy szolid tannak felel meg.

Az üzenetet kísérő csodálatos tényeket ettől a központi eseménytől külön lehetne választani, megőrizve ezzel minden értékét. Az Egyház majd megmondja, hogy a külön ünnep gondolatát el lehetne-e dokt-

rinális érvek alapján fogadni, a Nővérhez fűződő sajátos tényről függetlenül.

Úgy gondolom, hogy a Nővér küldetésének hitelességére az a nagy bizonyíték, ahogyan ő az általa feljegyzett szép tanítást a mindennapi életre alkalmazza.

Helyesnek vélem, hogy hagyjuk őt tovább munkálkodni.

Hiszek abban, hogy itt Isten ujjá mutatkozik meg; tíz évi kutatás, megfontolás és imádkozás után áldom az Atyát, hogy erre az én egyházmegyém méltóztatott kiválasztani.

† *Alexandre Caillot*
Grenoblei püspök
abban az időben,
amikor az üzenet érkezett

AZ ATYA ÜZENETE

— 1. füzet – 1932 július 1. —

Jézus Krisztus Urunk Drágalátos Vérének Ünnepén

Elérkezett végül a mennyei Atya ígérének örökre áldott napja!
Ma fejeződnek be az előkészületek hosszú napjai és közel, nagyon közel érzem magam Atyám és minden ember Atyjának eljövételéhez. Néhány perc imádkozás, majd teljesen lelki örömök! Elfogott a szomjúság, hogy lássam és halljam Őt!

Szeretettől égő szívem akkora bizalommal nyílt meg, hogy megállapításom szerint azideig senkivel sem voltam ilyen bizalmas.

Atyám gondolata a vidámság esztelenségébe dobott be engem.

Végül énekeket kezdek hallani. Angyalok jönnek és bejelentik nekem ezt a boldog érkezést! Énekeik annyira szépek voltak, hogy elhatároztam, leírom azokat, mielőtt csak lehetséges.

Ez a harmónia egy pillanatig megszűnt és megjelent a választottak kísérete, a keruboké és szeráfoké, Teremtő Istenünkkel és Atyánkkal.

Leborulva, arccal a földnek, semmiségemben elmerülve mondtam el a Magnifikátot. Rögtön utána az Atya azt mondja nekem, üljek le Ővele, hogy leírhattam azt, amit elhatározása szerint az embereknek mondani akar.

Az Őt kísérő egész udvar eltűnt. Csak az Atya maradt velem és mielőtt leült volna, azt mondta nekem:

„Már megmondtam neked és megint csak mondom: nem ajándékozhatom nektek még egyszer szeretett Fiamat, hogy bizo-

nyítsam az emberek iránti szeretetemet! Most azért jövök közéjük, hogy szeressem őket és hogy ezt a szeretetet megismerjék, magamra veszem hasonlóságukat, szegénységüket.

Nézd, lerakom koronámat és minden dicsőségemet, hogy egy közönséges ember külsejét vegyem fel!”

Miután felvette az egyszerű ember külsejét, lábaihoz rakva koronáját és dicsfényét, szívéhez szorította a földgömböt, bal kezével tartva azt, majd mellém ült. Érkezéséről, tartásáról, amit méltóztatott felvenni és szeretetéről csak néhány szót szólhatok! Tudatlanságomban nem találok szavakat annak kifejezésére, amit megértettem velem.

„Béke és üdvösség” – mondta – „e háznak és az egész világnak! Hatalmam, Szeretetem és Szentlelkem érintse meg az emberek szívét, hogy az egész emberiség az üdvösség felé forduljon és az Atyához jöjjön, aki keresi őt, hogy szerethesse és megmenthesse!

Földi helytartóm, XI. Piusz értse meg, hogy ezek az üdvösség és az áldás napjai. Ne mulassza el az alkalmat felhívni a gyermekek figyelmét az Atyára, aki azért jön, hogy jót tegyen velük ebben az életben és az örök boldogságot készíti el nekik.

Ezt a napot választottam, hogy megkezdjem működésemet az emberek között, mivel ez fiam, Jézus drágalátos Vérének ünnepe. Ebbe a Vérbe szándékozom most megkezdendő művemet mártani, hogy bő termést hozzon az egész emberiségben.

JÖTTÖM IGAZI CÉLJA:

1. Azért jövök, hogy elűzzem azt a túlzott félelmet, amellyel teremtményeim Énirántam viseltetnek és hogy megértessem velük: abban lelem örömet, hogy gyermekeim, vagyis az egész mostani és eljövendő emberiség megismerjenek és szeressenek Engem.
2. Reménységet jöttem hozni az embereknek és nemzeteknek. Hányan, de hányan már rég elveszítették azt! Ez a reménység majd

békében és biztonságban élteti őket, üdvösségükön munkálkodva.

3. Jövök, hogy olyannak ismertessem meg magam, amilyen vagyok. Irántam való szeretetükkel egy időben növekedjék az emberek az iránti bizalma, hogy csak egyetlen gondom van: örködni minden ember fölött és úgy szeretni őket, mint gyermekeimet.

A festőnek örömet okoz az általa festett kép szemlélése; így Én is örülök és felvidulok, ha az emberek – teremtésem remekművei – közé jöhetnek!

Az idő sürget, szeretném, hogy az ember minél hamarabb megtudja, hogy szeretem és hogy a legnagyobb boldogságot érzem, ha együtt lehetek és beszélhetek vele, mint egy atya a gyermekeivel.

Az Örökkévalóság vagyok, és amikor egyedül éltem, már gondoltam rá, hogy minden képességet felhasználom arra, hogy hasonlatosságomra lényeket teremtek. De előbb került sor az anyagi világ teremtésére, hogy ezek a lények a megélhetésükhöz szükséges javakat megtalálják: akkor teremtettem a világot. Megtöltöttem mindazzal, amiről tudtam, hogy az embereknek szükségük lehet rá: ilyen a levegő, a nap, az eső és sok egyéb, amiről tudtam, hogy megélhetésükhöz szükséges.

Végül megteremtettem az embert! Meg voltam elégedve művemmel. Az ember elkövette a bűnt, de éppen akkor nyilvánult meg végtelen jóságom. Az Ószövetségben prófétákat választottam ki, hogy teremtményeim, az emberek között éljenek; nekik mondtam el óhajaimat, aggodalmaimat és örömeimet, hogy azokat mindenkivel közöljék.

Minél inkább növekedett a rossz, jóságom annál inkább arra sürgetett, hogy közöljem magam az igaz lelkekkel, hogy továbbítsák rendelkezéseimet azokhoz, akik a rendetlenséget okozták. Ezért néha szigorúnak kellett lennem, nem azért, hogy büntessem őket – mert ezzel csak fokoztam volna a rosszat –, hanem azért, hogy visszatartsam őket a bűntől és Atyjuk és Teremtőjük felé irányítsam őket, akit hálátlanságukban elfelejtettek és félreismertek. Később a gonoszság annyira elárasztotta az emberek szívét, hogy kénytelen

voltam csapásokat küldeni a világra, hogy az ember a szenvedés (javainak pusztulása, sőt életének elvesztése) által is megtisztuljon: ilyenek voltak a vízözön, Szodoma és Gomorra pusztulása, az embernek ember elleni háborúi, stb.

Mindig ebben a világban akartam maradni az emberek között. Így a vízözön idején Noé közelében maradtam, aki akkor az egyetlen igaz ember volt. Még a többi katasztrófában is mindig találtam egy-egy igazat, aki mellett ott maradtam, és rajta keresztül az akkori idők emberei között maradtam és ez mindig így volt.

A világ az emberiség iránti végtelen jóságom következtében gyakran megtisztult romlottságától. Akkor újból néhány lelket választottam ki, akikben örömöm tellett, az ő jóvoltukból ismét örülhettem teremtményeimnek, az embereknek.

Megígértem a világnak a Megváltót. Mi mindent meg nem tettem jövetelének előkészítéséért, megmutatva magamat azokban az előképekben, akik Őt képviselték ezer és ezer évvel jövele előtt is! Mert ki ez a Megváltó? Honnan jön? Mit cselekszik majd a földön? Kit jön képviselni?

A Megváltó: Isten.

– Ki Isten?

Isten az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

– Honnan jön, jobban mondva ki utasította arra, hogy az emberek közé jöjjön?

Én vagyok az, az Ő Atyja, Isten.

– Kit képvisel majd a földön?

Atyját: Istent.

– Mit cselekszik majd a földön?

Megismerteti és megszeretteti az Atyját: Istent.

Vajon nem ezt mondta:

»Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell fáradoznom?« (Lk 2,49). »Csak azért jöttem, hogy Atyám akaratát teljesítsem« »Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek.« »Ti így imádkoztatok: mi Atyánk, ki a mennyekben vagy...«

És máshol, mivel azért jött, hogy az Atyát dicsőítse és megismertesse az emberekkel, azt mondja:

»Aki engem lát, látja az Atyát is.« »Én az Atyában vagyok, s az Atya bennem.« »Senki sem juthat el az Atyához, csak általam« (Jn 14,6). »Aki velem van, Atyámmal is van«, stb.

Látjátok, ó emberek, hogy az egész örökkévalóságtól fogva csak egy óhajom van, hogy megismertessem magam az emberekkel és megszerettessem magam, azt óhajtván, hogy szüntelenül önáluk legyek.

Kívánjátok-e a most kifejezett óhajomnak hiteles bizonyítékát?

Miért rendeltem volna el Mózesnek a frigsátor és a szövetség ládájának elkészítését, ha nem azért az égő vágyért, hogy teremtményeim, az emberek közé jöhessek lakni, mint egy Atya, egy testvér, egy bizalmas barát? Annak ellenére, hogy elfelejtettek Engem, hogy számtalan bűnükkel megsértettek. És hogy mindezek ellenére emlékezzenek Atyjukra, Istenükre és egyetlen vágyára, hogy üdvözítse őket, adtam parancsolataimat Mózesnek, hogy kényszerülve lévén azok megtartására emlékezzenek végtelenül jó Atyjukra, akinek legfőbb gondja jelenlegi és jövő üdvösségük.

Mindez ismét feledésbe merül és az emberek tévedésbe és félelembe süllyednek, fárasztónak tartva a parancsolatok oly módon való betartását, ahogyan azokat Mózesnek adtam át. Más törvényeket alkottak maguknak hibáiknak megfelelően, hogy könnyebb legyen azokat megtartani. Apránként az Irántam való túlzott félelmükben egyre jobban elfelejtettek és elhalmoztak bántalmakkal.

Ennek ellenére gyermekeim iránti szeretetem egyáltalában nem szűnt meg. Amikor nagyon is megállapíthattam, hogy sem a pátriárkák, sem a próféták nem tudtak Engem az emberekkel megismertetni és megszerettetni, elhatároztam, hogy magam jövök el közéjük.

De mit tegyek, hogy az emberek közt találjam magam. Nem volt más lehetőség, mint hogy Én magam menjek, Istenségem második személyében.

Megismernek-e Engem az emberek? Rám hallgatnak-e?

Számomra a jövőből semmi sem volt elrejtve: e két kérdésre Én magam azt válaszoltam:

»Nem vesznek majd tudomást jelenlétemről, még ha közel is vannak hozzám. Fiamban bántalmazni fognak, minden jó ellenére, amit nekik cselekedni fog. Fiamban megrágalmaznak, keresztre feszítenek, hogy megöljenek.«

Vajon megállok-e ezért? Nem, gyermekeim, az emberek iránti szeretetem sokkal nagyobb.

Nem álltam meg itt: felismerhetitek jól, hogy szerettelek benneteket, hogy úgy mondjam, jobban, mint szeretett Fiamat, vagy jobban, mint saját magamat.

Amit nektek mondok, az annyira igaz, hogy ha elegendő lett volna teremtményeim egyike, hogy levezelje a többi ember bűneit Fiaméhoz hasonló élet és halál által, haboztam volna. Miért? Mivel elárultam volna szeretetemet, szenvedést okozva egy másik teremtményemnek, amelyet szeretek, ahelyett, hogy Én magam szenvedtem volna a Fiamban. Sohasem akartam szenvedést okozni gyermekeimnek.

Ez tehát röviden szeretetem története eljövetelemig, Fiam személyében, az emberek közé.

Az emberek többsége ismeri mindezeket az eseményeket, de nem ismeri a lényegét: azt, hogy mindent a Szeretet vezetett!

Igen, a Szeretet az, amit tudotokra akarok adni.

Mostanára ez a szeretet feledésbe merült. Emlékeztetni akarlak benneteket rá, hogy megtanuljatok Engem olyannak megismerni, amilyen vagyok. Hogy ne féljetek úgy, mint a rabszolgák, egy olyan Atyától, aki benneteket ennyire szeret. És lássátok, ebben a történetben még csak az első évszázad első napjánál tartunk és folytatni szeretném egészen napjainkig, a XX. századig.

Ó, hogy atyai szeretetemet az emberek mennyire elfelejtették! És mégis milyen gyengéden szeretlek benneteket! Fiamban, vagyis emberré vált Fiam személyében még mi mindent meg nem cselekedtem! Az Istenség ebben az emberiségben rejtve van, kicsiny, szegény, megalázott. Fiammal, Jézussal együtt áldozatos, munkás

életet folytattam. Fogadtam az Ő imáit, hogy az embernek kijelölt útja legyen, hogy mindig igazságban járjon azért, hogy a biztos célhoz, Hozzám megérkezessen!

Bizonyára jól meg tudom érteni gyermekeim gyengeségét!

Ezért kértem Fiamat, hogy adjon nekik olyan eszközöket, amelyekkel bukásaikból felkelhetnek. Ezek az eszközök segítségükre lesznek, hogy bűneiktől megtisztuljanak, hogy ismét Szeretetem gyermekeivé válhassanak. Ezek elsősorban a Szentségek, és mindenek fölött a nagy eszköz, amellyel bukásaitok ellenére meg akarlak menteni benneteket: a Feszület, és Fiam Vére, amely minden pillanatban rátok ömlik, amikor csak akarjátok, vagy a Bűnbánat Szentségével, vagy a Szentmise-áldozattal is.

Kedves gyermekeim, már húsz évszázad óta halmozlak el benneteket ezekkel a javakkal és különleges kegyelmekkel és az eredmény nagyon nyomorúságos!

Hány teremtményem, aki Fiam által Szeretetem gyermeke lett, vetette bele magát nagyon gyorsan az örök sötétségbe! Valójában nem ismerték végtelen Jóságomat, nem tudták, hogy mennyire szeretem őket!

Legalább ti, akik tudjátok, hogy Én magam jövök el beszélni veletek, hogy megismerjétek Szeretetemet, saját magatok iránti szánalomból ne vessétek magatokat a végromlásba. Atyátok vagyok!

Lehetséges volna-e, hogy miután Atyátoknak hívtatok Engem és tanúsítottátok az Irántam való szereteteket, annyira kemény és annyira érzéketlen szívet találnátok Bennem, hogy elveszni hagynálak benneteket? Nem, nem, ne higgyétek! Én a legjobb Atya vagyok! Ismerem teremtményeim gyengeségét! Jöjjetek, jöjjetek Hozzám bizalommal és szeretettel! Bűnbánatokat követően megbocsátok nektek. Még ha bűneitek visszataszítóak volnának is, mint a sár, bizalmatok és szeretetetek elfeledtetni majd Velem úgy, hogy nem foglak benneteket elítélni! Igazságos vagyok, ez igaz, de a Szeretet mindenért megfizet.

Figyeljete ide, gyermekeim, tegyünk egy feltételezést és biztosak lesztek szeretetemben. Számomra a bűneitek olyanok, mint a vas, szeretet megnyilvánulásaitok olyanok, mint az arany. Még

ha ezer kiló vasat is szállítanátok Nekem, az nem lenne annyi, mint ha tíz kiló aranyat adnátok! Ez azt jelenti, hogy egy kevés szeretettel rengeteg bűn törleszthető.

Ez tehát egy nagyon gyenge hasonlat arról, hogyan ítélekem gyermekeim, az emberek felett, kivétel nélkül mindegyiken. Ezért kell Engem szeretni és tisztelni, hogy ne kerüljetek ítélet alá, vagy hogy ítéletem legalábbis végtelenül irgalmas legyen. Ne kételkedjetek! Ha szívem nem ilyen volna, már elpusztítottam volna a világot, valahányszor elkövette a bűnöket! Ehelyett, ti vagytok a tanúim, minden pillanatban megnyilvánul a támogatásom kegyelmekkel és jótéteményekkel. Ebből arra következtethettek, hogy olyan Atyával van dolgotok, aki minden más apát felülmúl, aki szeret titeket és sohasem szűnik meg szeretni, feltéve, ha ti is akartok.

Kétféle úton jövök közétek: **a Kereszt és az Eucharisztia** útján!

A **Kereszt** az az utam, amelyen lejövök gyermekeim közé, mert ezáltal váltottalak meg titeket Fiam által. És számotokra a kereszt az az út, amelyen felmehettek Fiamhoz és Fiamtól egészen Énhozzám. E nélkül soha nem jöhettek, mert az ember a bűnnel magára vonta az Istentől való elválás büntetését.

Az **Eucharishtiában** köztetek maradok, mint egy apa a családjában. Azért akartam, hogy Fiam megalapítsa az Eucharishtiát, hogy minden tabernákulumból Kegyelmeim, Gazdagságaim és Szeretetem tárolóját csináljam, hogy az embereknek, gyermekeimnek adhassam azokat.

Mindig ezen a két úton küldöm le szüntelenül akár hatalmam, akár Végtelen Irgalmamat.

Miután megmutattam nektek, hogy Fiam Jézus képvisel Engem az emberek között és hogy Őáltala mindig köztük maradok, még azt is meg akarom mutatni nektek, hogy **Szentlelkem** által is közétek jövök.

Istenségem e harmadik személyének műve a legnagyobb csendben megy végbe és gyakran az emberek észre sem veszik. De számomra nagyon megfelelő eszköz arra, hogy ne csak a taberná-

kulumban maradjak, hanem mindazoknak a lelkében is, akik a kegyelem állapotában vannak, hogy itt állítsam fel trónomat és mindig itt lakjak, mint egy igazi Atya, aki szereti, védi és támogatja gyermekét. Senkisem értheti meg azt az örömet, amit akkor érzek, amikor kettesben vagyok egy lélekkel. Még senki sem értette meg Atyaisten Szívemnek azon végtelen vágyait, hogy minden ember, az igazak és bűnösök **megismerjenek, szeressenek és tiszteljenek**. Csak ezt a három hódolatot szeretném az embertől megkapni ahhoz, hogy mindig irgalmas szívű és jó legyek, még a legnagyobb bűnösökhöz is.

Mi mindent meg nem tettem népemért, Ádámtól Józsefig, Jézus nevelőapjáig, és Józseftől a mai napig, azért, hogy az ember megadhassa Nekem azt a tiszteletet, amely jár Nekem, mint Atyának, Teremtőnek és Megváltónak! Ennek ellenére ezt a külön kultuszt, amelyet annyira óhajtottam és óhajtok, még nem adták meg Nekem!

A kivonulásban olvassátok, hogy Istent sajátos kultusszal kell tisztelni. Főleg Dávid zsoltárai tartalmazzák ezt a tanítást. Azokban a parancsolatokban, amelyeket Én magam adtam Mózesnek, első helyre tettem: »Az egy Istent tökéletesen imádjad és szeressed.«

Nos, valakit szeretni és tisztelni két olyan dolog, amely együtt jár. Minthogy annyi jótéteménnyel halmoztalak el benneteket, tisztelnetek kell Engem egészen sajátos módon!

Úgy adtam nektek életet, hogy hasonlatosságomra teremtetek meg benneteket! Szívetek tehát olyan érzékeny, mint az Enyém, az Enyém olyan, mint a tietek!

Mit meg nem tennétek, ha egyik szomszédotok kis szívességet tenne nektek, hogy örömet szerezzen nektek? A legérzékletlenebb ember is e személy iránt el nem múló hálát őrizne szívében. Egyik-másik ember még azt is keresné, hogy mi okozna a másiknak nagyobb örömet, hogy szolgálatát viszonzza. Nos, Én sokkal hálásabb leszek irántatok, biztosítva nektek az örök életet, ha ti azt a kis szívességet teszitek meg Nekem, hogy úgy tiszteltek, ahogyan Én azt kérem.

Elismerem, hogy Fiamban tiszteltek Engem és hogy vannak olyanok, akik fel tudnak emelkedni Fiamtól Hozzám, de nagyon kevesen vannak ilyenek! Ne gondoljátok azonban azt, hogy Fiamat tisztelve nem tiszteltek Engem! Biztos, hogy így Engem is tiszteltek, mivel Én Fiamban lakom! Tehát minden, ami az Ő dicsősége, az az Enyém is!

De látni szeretném, hogy az ember Atyját és Teremtőjét külön kultusszal tiszteli. Minél jobban tiszteltek Engem, annál jobban tiszteltek Fiamat, mert akaratom szerint Ő lett a **Megtestesült Ige** és közétek jött, hogy megismertesse veletek Azt, aki Őt küldte.

Ha ismernétek Engem, szeretnétek Engem és szeretnétek szeretett Fiamat is, jobban, mint ahogyan most teszitek. Látjátok, hogy hány teremtményem, amelyek a Megváltás misztériuma által gyermekeimmé lettek, nincsenek azokon a legelőkön,* amelyeket Fiam által minden ember számára kijelöltem. Látjátok, hogy sokan mások, és ti tudjátok, még nem ismerik ezeket a legelőket, és hány olyan teremtmény került ki a kezem alól, akiknek a létét számon tartom, ti azonban nem tudtok róluk és akik nem ismerik még a kezet sem, amely teremtette őket!

Ó, mennyire meg szeretném ismertetni veletek, hogy milyen mindenható Atyátok vagyok és mennyire az lennék számukra is jótéteményeim által! Azt akarnám, hogy törvényem által kellemesebb életet éljenek. Azt akarnám, hogy elmennétek hozzájuk az Én nevemben és beszélnétek nekik Rólam. Igen, mondjátok meg nekik, hogy van egy Atyjuk, aki, miután megteremtette őket, nekik akarja adni a tulajdonában levő kincseket. Mindenekelőtt mondjátok meg nekik, hogy gondolkodok rájuk, szeretem őket és nekik akarom adni az örök boldogságot.

Ó, megígérem nektek, az emberek gyorsabban fognak megtérni.

Higgyétek el, ha az Ósegyháztól kezdve elkezdtetek volna Engem egy külön kultusszal tisztelni és tiszteltetni, húsz évszázad elteltével kevés olyan ember maradt volna, aki bálványimádásban,

* Ezekiel 34,14 – ford. megj.

pogányságban és annyi hamis és rossz szektában él, amelyekben az ember csukott szemmel fut, hogy az örök tűz mélységeibe vesse magát! És lássátok, mennyi tennivaló maradt még!

Eljött az Én óráim! Kell, hogy az emberek **megismerjenek, szeressenek és tiszteljenek**, hogy miután megteremtettem őket, az Atyjuk lehessenek, majd Megváltójuk és végül örök boldogságuk tárgya.

Eddig olyan dolgokról beszéltem nektek, amelyekről már tudtatok, emlékeztetni akartalak benneteket ezekre, hogy egyre erősebb legyen bennetek az a meggyőződés, hogy a legjobb Atya vagyok és nem vagyok szörnyű, ahogyan ti gondoljátok, és arra is, hogy minden ma élő ember Atyja vagyok, és azoké is, akiket ezután fogok teremteni a világ végéig.

Tudjátok meg azt is, azt akarom, hogy **megismerjenek, szeressenek**, de mindenek felett **tiszteljenek**. Hogy mindenki felismerje minden ember iránti végtelen jóságomat, és főleg a bűnösök, betegek, haldoklók és minden szenvedő ember iránti jóságomat. Tudják meg, hogy csak egyetlen vágyam van: mindenkit szeretni, megadni nekik kegyelmeimet, megbocsátani nekik, ha megbánják bűneiket és főleg nem az igazságom szerint ítélni őket, hanem irgalmam szerint, hogy mindenki megmeneküljön és választottaim sorába kerüljön.

E rövid ismertetés befejezéséül egy **ígéretet** teszek nektek, amelynek hatása örök lesz, mégpedig: **szólítsatok az Atya néven, bizalommal és szeretettel, és mindent megkaptok ettől az Atyától, szeretettel és irgalommal.**

Az Én fiam, a te lelki atyád, foglalkozzék Dicsőséggel és vegye át mondatról mondatra azt, amit leírtam veled és azt, amit még ezentúl írtam veled, hogy az emberek könnyűnek és kellemesnek tartsák ismertetésem olvasását. Azt ismertettem, amiről akarom, hogy tudjanak, minden hozzáadás nélkül.

Naponta egy keveset beszélek majd neked az emberekkel szembeni kívánságaimról, örömeimről, bánataimról, és mindenekelőtt meg fogom mutatni az embereknek végtelen Jóságomat és együttérző Szeretetem gyengédségét.

Azt is akarnám, hogy a te előljárod megengednék neked, hogy szabad perceidet Velem tölthessed és hogy napi fél órát vigasztalhassál és szerethessél Engem és hogy így elérhessed, hogy az emberek – gyermekeim szíve – hajlandók legyenek e kultusz terjesztéséért dolgozni. E kultusz formáját az imént tártam fel nektek, hogy ezáltal egyre jobban bízzatok az Atyában, aki azt akarja, hogy gyermekei szeressék.

Ahhoz, hogy ez a mű, amelyet az emberek között meg akarok alkotni, a lehető leggyorsabban elterjedhessen valamennyi nemzetben belül úgy, hogy azok, akik terjesztésére megbízást kapnak majd, minél kevesebb meggondolatlanságot kövessenek el, arra kérek, hogy napjaidat nagy összeszedettségben töltsd el. Boldog leszel, ha keveset beszélsz a teremtményekkel, és még ha közöttük leszel is, szíved mélyén Velem beszélgetsz majd és Engem hallgatsz.

Megmondom, hogy még mit akarok, hogy csinálj: ha néha csak hozzád szólok, bizalmas közléseimet írd be egy kis külön naplóba. De most az emberekhez kívánok szólni: az emberekkel bensőségebb viszonyban élek, mint egy anya gyermekeivel.

Az ember megteremtése óta nem mulasztottam el egyetlen pillanatot sem, hogy mellette éljek; mint az ember Teremtője és Atyja szükségét érzem annak, hogy szeressem. Nem mintha szükségem volna rá, de az Atyai és Teremtői szeretetem érezteti Velem, hogy szeretnem kell az embert. Tehát az ember mellett élek, mindenhová követem, mindenben segítem, mindent pótolok.

Látom szükségleteit, fáradságait, minden óhaját és a legnagyobb örömöm segíteni és megmenteni őt.

Az emberek azt hiszik, hogy egy rettenetes Isten vagyok és hogy az egész emberiséget a pokolra taszítom. Mekkora meglepetés lesz az idők végezetén, amikor annyi elveszettnek hitt lelket látnak, amint az örök boldogságnak örvendeznek a választottak között!

Azt akarnám, hogy minden teremtményemnek az legyen a meggyőződése, hogy olyan Atya vagyok, aki őrködik felettük és aki még itt lent előre meg szeretné ízeletetni velük az örök boldogságot.

Egy anya sohasem felejt el azt a kis teremtményt, amelyet a világra szült. Hát nem szebb az Én részemről, hogy számon tartok minden teremtményt, akit a világba helyeztem?

Márpedig ha az anya szereti azt a kis lényt, amelyet neki ajándékoztam, Én nálánál jobban szeretem, mert Én teremtettem. Ha még néha meg is történik, hogy egy anya kevésbé szereti gyermekét olyan fogyatékoság miatt, amely benne előfordulhat, Én ezzel elmentésben még jobban fogom szeretni. Ő elérkezhet oda, hogy elfelejti vagy hogy csak ritkán gondol rá, főleg ha a gyermek kora már kivonta őt felügyelete alól, Én sohasem fogom elfelejteni. Én mindig szeretem, és ha már nem is emlékszik Rám, Atyjára és Teremtőjére, Én emlékszem rá és akkor is szeretem.

Már mondtam nektek, hogy még itt lent meg akarom nektek adni az örök boldogságot, de ti még nem értettétek meg ezt a szót, amelynek a magyarázata a következő: ha szerettek Engem és bizalommal szólítottok Édesatyának, már innen lentől kezdve kezditek megismerni azt a szeretetet és bizalmat, amely boldogságokat képezi majd az örökkévalóságban és amelyet a mennyben énekelni fogtok a választottak társaságában. Vajon ez nem előlege a mennyi boldogságnak, amely örökké tart?

Óhajtom tehát, hogy az ember gyakran emlékezzék arról, hogy Én ott vagyok, ahol ő van. Hitetlensége ellenére sem szűnök meg sohasem mellette lenni.

Ó, mennyire óhajtom megvalósulni látni azt a tervemet, amelyet közölni akarok veletek: a mai napig az ember valójában nem gondolt arra, hogy Istennek, az ő Atyjának ezt az örömet szerezze, amelyet most mondok el:

Egy nagy bizalmat akarnék látni létrejönni az ember és mennyi Atyja között, egy valóban családi és ugyanakkor gyengéd szellemet, hogy ne éljete vissza nagy jósággal.

Ismerem szükségleteiteket, vágyaitokat és mindazt, ami bennetek van. De mennyire boldog és hálás volnék, ha látnálak benneteket Hozzám jönni és bizalmasan közölni Velem szükségleteiteket, ahogyan egy bizalommal teli gyermek teszi az apjával. Hogyan utasíthatnék nektek vissza bármit is, legyen az csekély vagy

nagy jelentőségű, ha kéritek Tőlem? Még ha nem is láttok Engem, vajon nem éreztek Engem nagyon, de nagyon közel magatokhoz az eseményekben, amelyek bennetek és körülöttetek történnek?

Milyen érdemszerző lesz számotokra valamely napon, hogy hittetek Bennem anélkül, hogy láttatok volna Engem!

Még most is, hogy itt vagyok, személyesen valamennyietek között, hogy szólok hozzátok, szüntelenül és minden formában ismételve, hogy szeretlek benneteket és azt akarom, hogy **megismerjétek, szeressetek és tiszteljétek** egy külön kultusszal, ti nem láttok Engem, egyetlen személy kivételével, annak kivételével, akinek ezt az üzenetet mondtam! Egyetlenegy az egész emberiségből! És lám mégis szólok hozzátok és abban, akit látok és akihez szólok, mindnyájatokat látom és mindenkihez szólok külön-külön és együttvéve, és úgy szeretlek benneteket, mintha látnátok Engem.

Óhajtom tehát, hogy az emberek megismerhessenek és érezhessék, hogy mindegyikükhöz közel vagyok. Emlékezzetek rá, emberek, hogy az emberiség reménysége szeretnék lenni. Még nem vagyok az? Remény nélkül az ember elveszne. De szükséges, hogy Engem olyannak ismerjenek meg, amilyen vagyok, hogy a Béke, a Bizalom és a Szeretet hatoljanak be az emberek szívébe és hozzák őket kapcsolatba az Atyával, menny és föld Urával.

Ne gondoljátok, hogy az a rettenetes öregember vagyok, akit az emberek képeiken és könyveikben ábrázolnak! Nem, nem, sem fiatalabb, sem idősebb nem vagyok Fiamnál és Szentlelkemnél. Ezért azt akarnám, hogy mindenki, a kis gyermekektől az öregekig, Engem családiasan Atyának és barátoknak szólítsanak, mivel mindig veletek vagyok, hozzátok hasonlóvá teszem magam, hogy titeket magamhoz hasonlóvá tegyelek. Milyen nagy lenne az Én örömöm, ha látnám a szülőket, ahogy gyerekeiket arra tanítják, hogy Engem gyakran Atyának szólítsanak, ahogyan valóban az is vagyok! Mennyire szeretném látni, hogy ezekbe az ifjú lelkekbe bizalmat és teljesen gyermeki szeretetet öntenek Irántam! Mindent megtettem értetek, nem tennétek-e meg ezt érettem?

Meg szeretnék állapotodni minden családban mint a saját uradalmamban, hogy bárki teljes biztonsággal mondhassa: »Van egy Atyánk, aki végtelenül jó, mérhetetlenül gazdag és rendkívül irgalmas szívű. Gondol ránk és közel van hozzánk, néz minket, Ő maga tart fenn minket, mindent megad nekünk, ha kérjük Tőle. Minden gazdagsága a miénk, mindenünk meglesz, ami csak kell.« Éppen ezért vagyok itt, hogy kérhessétek Tőlem azt, amire szükségetek van: »Kérjétek és megkapjátok.« Atyai jóságomban mindent megadok nektek, hogy ti úgy tekinthessetek rám, mint egy igazi Atyára, aki az enyémelek között él, ahogyan azt valóban meg is teszem.

Azt is kérem, hogy minden család mindenki számára láthatóan kihelyezze azt a képet, amit később ismertetek meg »lánykámmal«. Óhajtom, hogy minden család így helyezhesse magát egészen sajátos védnökségem alá, hogy könnyebben tisztelhessenek. Ott minden nap a család közli majd Velem szükségleteit, munkáit, gondjait, szenvedéseit, óhajait, de örömeit is, mert egy apának mindent ismernie kell, ami a gyermekeivel kapcsolatos. Én bizonyára tudom, mivel ott vagyok, de annyira szeretem a közvetlenséget. Tudok alkalmazkodni a körülményeitekhez. A kicsinyek között kicsinnyé teszem magam. Felőtté leszek a felnőtt emberekkel, az öregek között hozzájuk válok hasonlóvá, hogy mindenki megértse, mit akarok neki mondani az ő megszentelésükre és az Én dicsőségemre.

Arra, amit az imént mondtam, nem elég bizonyíték nektek az Én Fiam, aki olyan kicsivé és gyengévé tette magát, mint amilyenek Ti vagytok? Most sincsen bizonyítékotok, itt látva Engem, amint hozzátok szólok? És hogy megérthessétek azt, amit mondani akarok, nem választottam-e egy hozzátok hasonló szegény teremtményt, aki által szólhatok hozzátok?

Látjátok, koronámat lábamhoz tettem, a világot a szívemre szorítottam. Dicsőségemet a mennyben hagytam, mindenkinek mindenné tettem magam, szegénynek a szegényekkel és gazdagnak a gazdagokkal. Gyengéd Atyaként védelmembe szeretném venni az ifjúságot. Annyi rossz van a világban! Ezek a szegény tapasztalatlan lelkek hagyják magukat elkápráztatni a bűn csábításaitól és ez apránként teljes romlásba viszi őket. Ó ti, akiknek különösen szüksé-

getek van valakire, aki őrizzen benneteket az életben, hogy a rosszat elkerüljétek, jöjjetek Hozzám! Az az Atya vagyok, aki jobban szeretlek benneteket, mint ahogyan a teremtmények közül bárki valaha is szeretne! Meneküljétek nagyon közel Hozzám, osszátok meg Velem gondolataitokat és vágyaitokat. Gyengéden szeretni foglak benneteket. Megadom nektek a kegyelmeket a jelenben és megáldom jövőtöket. Legyetek biztosak abban, hogy nem feledkezem meg rólatok tizenöt vagy huszonöt vagy harminc évvel azután, hogy megteremtettelek benneteket. Jöjjetek! Látom, hogy nagy szükségetek van egy olyan barátságos és végtelenül jó Atyára, mint amilyen Én vagyok.

Anélkül, hogy elmerülnék annyi más dologba, amelyeket jó volna most elmondani, de amelyeket később is elmondhatok, most egészen különös módon akarok szólni néhány lélekhez a Nekem kiválasztottak, papok és szerzetesek közül: hozzátok, szeretetem drága fiaimhoz. Nagyon számítok rátok!

A PÁPÁHOZ

Minden más előtt hozzád fordulok, szeretett fiam, hozzád helytartómhoz, hogy a te kezeid közé helyezzem ezt a művet, amelynek valamennyi közül az elsőnek kellene lennie, és amely a gonosz által az embernek sugallt félelem miatt csak ebben az időben fog beteljesedni.

Ó, szeretném, ha megértenéd ennek a műnek a horderejét, a nagyszerűségét, szélességét, mélységét, magasságát. Akarnám, hogy megértsd azokat a végtelen vágyakat, amelyeket a jelen és a jövő emberisége iránt érzek!

Ha tudnád, mennyire óhajtom, hogy az emberek **ismerjenek, szeressenek** és külön kultusszal **tiszteljenek**! Ez a vágy Bennem van az egész örökkévalóságtól fogva és az első ember teremtése óta. Ezt az óhajomat néhányszor kifejeztem az embereknek, különösen az Ószövetségben. De az ember ezt sohasem értette meg.

Most ez az óhaj elfeledteti Velem az egész múltat, hogy a jelenben teljesüljön teremtményeimben az egész világon.

Leereszkedem teremtményeim legszegényebbjeig, hogy tudatlanságában szólhassak hozzá és rajta keresztül szólhassak az emberekhez, anélkül, hogy őbenne tudatosodna annak a műnek a nagyszerűsége, amelyet közöttük létre akarnék hozni!

Nem beszélhetek vele teológiáról, biztosan nem érném el célotomat, mert nem értené meg. Megengedem, hogy így legyen, hogy művem az egyszerűség és az ártatlanság révén valósíthassam meg. De most a te dolgod, hogy ezt a művet tanulmányozásnak vessed alá és a lehető leghamarabb véghezvidd.

AHHOZ, HOGY MEGISMERJENEK, SZERESSENEK ÉS KÜLÖN KULTUSSZAL TISZTELJENEK, nem kérek semmi rendkívülit. CSUPÁN EZT AKAROM:

1. Hogy **egy napot**, vagy egy vasárnapot **szenteljének** egészen különleges **tiszteletemre az egész emberiség Atyja neve alatt**.

Erre az ünnepre saját misét és szertartást szeretnék. Nem nehéz erre a Szentírásban szövegeket találni.

Ha ebben a **külön kultuszban inkább vasárnap részesítenétek Engem, úgy augusztus első vasárnapját választom, de ha egy hétköznapot vesztek, jobban szeretném, ha ez mindig ugyanezen hónap hetedik napja lenne.**

2. Hogy **az egész papság igyekezzen ezt a kultuszt terjeszteni, és főleg ismertessen meg az emberekkel olyannak, amilyen vagyok és amilyen mindig leszek őmellettük, vagyis a leggyengédebb és a leginkább szeretetre méltó Atya valamennyi apa közül.**
3. Óhajtom, hogy bevezessenek minden családba, a kórházakba, műhelyekbe és üzemekbe, laktanyákba, a termekbe, ahol a nemzetek miniszterei határozataikat hozzák, végül is minden-hova, ahol teremtményeim megtalálhatók, akár csak egyetlenegy is!

Hogy a láthatatlan jelenlétem érzékelhető jele **egy kép** lenne, amely mutatná, hogy valóban jelen vagyok ott. Így minden ember az összes tevékenységét Atyja tekintete alatt folytatná és Nekem is szemem előtt lenne teremtményem, amelyet létrehozása után örökbe fogadtam, így valamennyi gyermekem mintha gyengéd Atyjuk tekintete alatt lenne.

Kétségtelenül most is mindenütt jelen vagyok, de azt akarnám, hogy érzékelhető módon jelenítsenek meg!

4. Hogy az év folyamán a papság és a hívek néhány ájtatossági gyakorlatot végezzenek tiszteletemre anélkül, hogy ezáltal szokásos elfoglaltságaik kárt szenvednének.

Hogy papjaim félelem nélkül menjenek bárhova, valamennyi nemzethez, elvívén az emberekhez Atyai Szeretetem lángját. Ennek az ember megvilágosodása, meghódítása lesz az eredménye, nemcsak a hitetlenek között, hanem valamennyi szektában, amelyek nem tartoznak az igaz Egyházhoz. Igen, ezek az emberek is, akik az Én gyermekeim, lássák ezt a lángot ragyogni maguk előtt, ismerjék meg az igazságot, karolják fel és gyakorolják az összes keresztény erényeket.

5. Azt akarnám, hogy egészen különös módon tiszteljenek a szemináriumokban, novíciátusokban, iskolákban és diákotthonokban. Hogy valamennyien, a legkisebttől a legnagyobbig, megismerhessenek és úgy szerethessenek, mint Atyjukat, Teremtőjüket és Megváltójukat.
6. A papok igyekezzenek a Szentírásban megkeresni mindazt, amit más időkben arról a kultuszról mondtam, amelyet az emberektől meg akarok kapni, de amiről a mai napig nem vettem tudomást. Munkálkodjanak azon is, hogy kívánságaim és akaratom eljussanak minden hívőhöz és minden emberhez, pontosan meghatározva azt, amit minden embernek általánosságban mondok, valamint azt, amit különösen a papoknak, szerzeteseknek és szerzetesnőknek szánok. Az utóbbiak azok a lelkek, akiket arra választok ki, hogy nagy hódolattal járuljanak elém, nagyobb, mint a világiak. Bizonyára időre lesz szükség, amíg teljesen valóra válthatók ezek az óhajaim, ame-

lyeket az emberiség felé megfogalmaztam, és amelyeket veled ismertettem! De egy napon elégedett leszek azokkal az imákkal és áldozatokkal, amelyeket nagylelkű emberek Szeretetemnek ezért a művéért vállalnak, igen, egy napon elégedett leszek. Megáldalak majd, szeretett fiam, és a százszorosát adom neked mindazért, amit a dicsőségemért tenni fogsz.

A PÜSPÖKHÖZ

Egy szót szeretnék szólni hozzád is, Sándor fiam,* hogy óhajaim megvalósuljanak a világban.

Jézus Fiam »kis palántájának« lelki atyjával együtt elő kell, hogy mozdítsátok ezt a művet, vagyis ezt a külön kultuszt, amelyet az emberektől elvárok. Rátok bízom, fiaim, ezt a művet és annyira fontos jövőjét.

Beszéljetez kitartóan arról, amit mondani fogok nektek, ismeressétek azért, hogy valamennyi teremtményem megismerjen, szeressen és tiszteljen és tegyetek meg mindent, amit elvárok tőletek, vagyis teljesítsétek akaratomat és váltsátok valóra azon óhajaimat, amelyeket annyi idő óta csendben őriztem.

Mindenért, amit ti majd dicsőségemért tesztek, Én a kétszeresét teszem üdvösségetekért és megszentelődésükért. Végül a mennyben és csak a mennyben látjátok majd meg azt a nagy jutalmat, amelyet különösen nektek adok és mindazoknak, akik ezért a célért munkálkodni fognak.

Az embert magamért teremtettem és teljesen jogos, hogy az ember számára MINDEN legyen. Atyján és Teremtőjén kívül az ember nem fog igazi örömeket megízlelni, mivel a szíve semmi másért nem jött létre, csak értem.

Részemről teremtményeim iránti szeretetem oly nagy, hogy egyik örömöm sem hasonlít ahhoz, mint amikor az emberek között lehetek.

* Alexandre Caillot, grenoblei püspök

Dicsőségem a mennyben végtelenül nagy, de dicsőségem még ennél is nagyobb, amikor a gyermekeim között lehetek: az egész világ emberei között. A ti mennyországotok, teremtményeim, a Paradicsomban van választottaimmal együtt, mivel ott fenn, a mennyben lesz az a hely, ahol Engem örökös látomásban fogtok szemlélni és örök dicsőségnek örvendeztek majd. Az Én mennyországom a földön van, mindannyiatokkal, ó emberek! Igen, itt a földön és a ti szívetekben keresem boldogságomat és örömet. Nekem adhatjátok ezt az örömet és ez részetekről kötelesség is Teremtőtök és Atyátok felé, aki ezt tőletek megkívánja és elvárja.

Az örömöm, hogy köztetek lehetek, nem kisebb, mint az az öröm, amelyet akkor éreztem, amikor Fiammal, Jézussal voltam együtt halandó élete során. Én voltam az, aki Fiamat közétek küldtem. Ő Szentlelkem által fogant, Ő meg Én Egy vagyok, egyszóval mindig Én voltam általa veletek.

Nektek, teremtményeim, akiket úgy szeretek, mint saját Fiamat, akivel Egy vagyok, ugyanazt mondom, amit Neki mondtam: szeretett fiaim vagytok, akikben Nekem kedvem telik; ezért örvendek társaságotoknak és óhajtok veletek maradni. Jelenlétem közöttek olyan, mint a nap a földi világban. Ha hajlandók vagytok fogadni Engem, egészen közel jövök hozzátok, belsőtökbe lépek, megvilágítalak benneteket, átmelegítelek benneteket végtelen szeretetemmel.

Ami pedig benneteket illet, akik a bűn állapotában vagytok, vagy akik a hit igazságát nem ismeritek, nem tudok belétek hatolni, de mindenesetre közel leszek hozzátok, mert sohasem szűnök meg szólítani benneteket, meghívni benneteket arra, hogy óhajtsátok megkapni azokat a javakat, amelyeket nektek hozok, hogy meglásátok a világosságot és kigyógyuljatok a bűnből.

Időnként szánalommal tekintek rátok a szerencsétlen állapotért, amelyben vagytok. Máskor szeretettel nézek rátok arra készítve benneteket, hogy engedjete a kegyelem vonzóerejének. Néha napokat, sőt éveket töltök egyes lelkek mellett, hogy biztosíthassam nekik az örök boldogságot. Nem tudják, hogy Én vagyok ott, aki várja őket, aki a nap minden pillanatában szólítja őket. Ennek el-

lenére egyáltalán nem fáradok el és ugyanazt az örömet érzem abban, hogy mellettetek maradhatok, mindig azzal a reménnyel, hogy egy napon visszatértek majd Atyátokhoz és szereteteteknek legalább némi megnyilvánulását adjátok, mielőtt meghalnátok.

Példaként említek egy lelket, amely váratlanul hal meg: ez a lélek számomra mindig olyan volt, mint a tékozló fiú.*

Minden jóval elhalmoztam, de ő elment, elfecsérelve mindezeket a javakat, ezeket az ajándékokat, amelyeket legszeretettel több Atyjától ingyen kapott, és ami ennél sokkal több, súlyosan megsértett Engem. Visszavártam, mindenfelé követtem őt; új kegyekben részesítettem, mint amilyen az egészség és az anyagi javak, amelyeket munkáiból gyümölcsöztettem, annyira jól, hogy feleslegei lettek. Néha gondviselésem még újabbakat is szerzett neki. Tehát bőségben élt, de csak bűneinek szomorú látszathelyére tekintett és egész élete a megrögzött halálos vétkek miatt a tévedések szövedéke lett. De az Én szeretetem sohasem lankadt el. Ugyanígy követtem, szerettem, de mindenekelőtt, a visszautasítások ellenére, amelyekben részem volt, meg voltam elégedve azzal, hogy türelmesen élhettem mellette, abban a reményben, hogy talán egy napon hallgatna Szeretetemre és visszatérne Hozzám, Atyjához és Megváltójához.

Végül közeledik utolsó napja: betegséget küldök rá, hogy összeszedhesse magát és visszatérhessen Hozzám, Atyjához: de az idő múlik és lám, 74 éves szegény fiam érkezett utolsó órájához. Megint ott vagyok, mint mindig: még több jósággal szólok hozzá, mint valaha. Ktartok mellette, hívom választottaimat, hogy imádkozzanak érte, hogy kérje a bocsánatot, amelyet felajánlok neki... Ebben a pillanatban, mielőtt elszállna utolsó lélegzete, kinyitja szemét, felismeri tévedéseit és hogy mennyire eltávolodott az igaz úttól, amely egészen Hozzám vezet. Magába száll, majd síró hangon, amelyet a körülállók közül már senkisé hall meg, azt mondja Nekem: »Istenem, most látom, hogy milyen nagy volt Irántam a

* Eugénia Anya megjegyzése: „Feljegyzem ezt a példabeszédet, amelyet úgy láttam befejeződni, ahogy a mi Atyánk leírta nekünk.”

Szereteted és Én folyamatosan megbántottalak Téged egy ennyire rossz étellel. Sohasem gondoltam Rád, Atyámra és Megváltómra. Pedig Te mindent láatsz, és mindezért a rosszért, amit Bennem láatsz és amit zavaromban beismerek, kérem bocsánatodat és szeretlek, Atyám és Megváltóm!«

Ő ugyanabban a pillanatban meghalt és most itt áll előttem. Annak az Atyának a szeretetével ítélkezem fölötte, akinek nevezett Engem és ő megmenekült. Bizonyos ideig a tisztítóhelyen marad, majd az örök boldogság részese lesz. És Én, aki élete során abban a reményben leltem örömet, hogy bűnbánataért megmentem őt, ezután még inkább örvendek mennyei udvarommal együtt, hogy óhajomat megvalósítottam és hogy Atyja lehetek az egész örökkévalóságra.

Ami azokat a lelkeket illeti, akik igazságban és megszentelő kegyelemben élnek, örömöm abban áll, hogy letelepedhettek bennük. Nekik adom magamat. Átadom nekik HATALMAM használatát és SZERETETEMMEL a paradicsom megelőlegezését találják meg BENNEM, Atyjukban és Megváltójukban.”

Így fejeződik be az Üzenet első füzeté.

AZ ATYA ÜZENETE

— 2. füzet —

A második füzet 1932 augusztus 12-ével kezdődik. Egy napon a sátán kézre kerítette és fedőlapját ollóval vagdosta össze.

„Az imént az élő víz forrását fakasztottam, amely mától az idők végezetéig sohasem apad el. Hozzatok jövök, teremtményeim, hogy megnyissam előttetek atyai keblemet, amely szeretettől hevül értektek, gyermekeimért. Azt akarom, hogy végtelen és könyörületes Szeretetem tanúi legyetek. Nem érem be azzal, hogy megmutattam nektek Szeretemet, meg is akarom nyitni Szívemet, amelyből hűsítő forrás fakad minden ember szomjának oltására. Akkor olyan örömben lesz részük, amilyeneket eddig nem ismertek annak a túlzott félelemnek a hatalmas súlya miatt, amelyet Irántam, gyöngegd Atyjuk iránt éreztek.

Ezt a forrást azóta buzogatom, amióta az embereknek Megváltót ígértem.* Átvezettem Fiam Szívén keresztül, hogy eljusson hozzátok. De az irántatok való mérhetetlen Szeretetem arra készítet, hogy még többet tegyek, megnyitva keblemet, amelyből az üdvösségnek ez a forrása buzog majd gyermekeim részére és Én megengedem nekik, hogy szabadon merítsék belőle mindazt, amire nekik az idő és az örökkévalóság részére szükségük van.

Ha ki akarjátok próbálni, hogy milyen hatása van ennek a forrásnak, amelyről szólottam nektek, tanuljatok meg előbb jobban megismerni és szeretni Engem, addig a mértékig, amelyet Én óhajtok, vagyis nemcsak mint Atyát, hanem mint Barátotokat és Bizal-

* Eugénia Anya megjegyzése: „Ezt a forrást minden nap látom azóta, hogy Ő beszél róla.”

masotokat is. Miért döbbsentek meg azon, amit mondok nektek? Nem a saját képmásomra teremtettelek-e benneteket? A saját képmásomra teremtettelek, hogy ne találjatok semmi különöset abban, ha beszéltek és barátokoztok Atyátokkal, Teremtőtökkel és Isteneitekkel; hiszen könyörületes Jóságom által atyai és isteni Szeretetem gyermekeivé váltatok.

Fiam Jézus Bennem van és Én Őbenne, kölcsönös szeretetünkben, mármint a Szentlélekben, aki egyesítve tart bennünket a Szeretetnek eme kötelékével, azt eredményezve, hogy Mi EGY vagyunk.

Ő, a Fiam, ennek a forrásnak a tárolója, hogy az emberek elmeheessenek a Szívéből meríteni, ez a Szív mindig csordulásig tele van az Üdvösség vizével. De megnyugtatókatokra magatok is meggyőződhetek afelől, hogy az a forrás, amelyet Fiam számotokra nyit, hűsítő és kellemes! Jöjjetek tehát Hozzám Fiam által és ha közel lesztek Hozzám, közöljétek Velem bizalmasan kívánságaitokat. Megmutatom nektek ezt a forrást, olyannak ismertette meg magamat veletek, amilyen vagyok. Amikor már ismerni fogtok Engem, szomjatok csillapodni fog, erőre kaptok, kigyógyultok bajaitokból, félelmeitek eltűnnek; nagy lesz az örömtök és szeretetetek olyan biztonságra talál majd, amelyet eddig még soha nem észleltetek.

De hogyan jöhetünk Hozzátok, fogjátok mondani. Ó, gyertek a bizalom útján, nevezetek Engem Atyátoknak, szeressetek Engem Lélekben és Igazságban, és ez elegendő lesz ahhoz, hogy ez a felüdítő és rendkívül hatásos Víz szomjatokat oltsa.

De ha valóban azt akarjátok, hogy ez a víz mindent megadjon nektek ahhoz, ami nektek megismerésemhez és szeretésemhez hiányzik, és ha hidegeknek és közömböseknek érzitek magatokat, szólítsatok csak az Atya édes nevére és Én hozzátok jövök. Forrásom megadja nektek a szeretetet, a bizalmat és mindazt, ami hiányzik nektek ahhoz, hogy Atyátok és Teremtőtök mindig szeressen benneteket.

Mivel mindenekelőtt azt óhajtom, hogy ti mindannyian megismerjétek Engem és ezáltal már idelent mindannyian örvendhesetek jószágomnak és gyengédségemnek, váljatok apostolokká azok

mellett, akik nem ismernek Engem, akik még nem ismernek Engem és meg fogom áldani fáradaimaitokat és erőfeszítéseiteket, nagy dicsőséget készítve elő nektek Mellettem az örökkévalóságban!

Én vagyok a Szeretet óceánja, gyermekeim, ez egy másik bizonyítéka atyai Szeretetemnek, amellyel mindannyiottok iránt viseltetek, kivétel nélkül, bármilyen is legyen korotok, állapototok, országotok. Nem zárom ki a különböző társaságokat sem, a szektákat, hívőket, hitetleneket, közömböseket, ebbe a szeretetbe foglalom az összes értelmes lényeket, amelyek együttese az emberiséget alkotja.

Íme a bizonyíték: a Szeretet óceánja vagyok. Megismertettem veletek a forrást, amely keblemből fakad, hogy oltsa szomjúságotokat és most, hogy megtapasztaljátok, mennyire jó vagyok mindenkihez, megmutatom nektek egyetemes Szeretetem óceánját, hogy csukott szemmel belé vessétek magatokat. Miért? Azért, hogy alámerülve ebben az óceánban, a rossz hajlamoktól és bűnöktől keserű cseppekké vált lelkek a Szeretetnek ebben a fürdőjében elveszítsék felesleges keserőségüket. Megjavulva lépnek majd ki ebből a fürdőből, boldogan, mivel megtanultak jónak és szeretetteljeseknek lenni.

Ha ti magatok, tudatlanságból vagy gyengeségből, visszaestek a keserű csepp állapotában, megint a Szeretet óceánja vagyok, készen arra, hogy ezt a keserű cseppet befogadjam és szeretetté, jóssággá változtassam és hogy szenteket csináljak belőletek, ahogyan Én, a ti Atyátok, az vagyok.

Akarjátok-e, gyermekeim, életeteket idelent békében és örömben eltölteni? Jöjjetek és vessétek bele magatokat ebbe a mérhetetlen óceánba és maradjatok benne mindig, még ha életeteket munkában töltitek is el, ezt az életet a Szeretet meg fogja szentelni.

Ami azokat a gyermekeimet illeti, akik nincsenek az Igazságban, őket nagyobb arányban akarom ellepni legatyaimb előszeregetemmel, hogy kinyíljon a szemük a világosságra, amely ez időben fényesebben ragyog, mint bármikor.

Ez az egész örökkévalóságtól előrelátott és várt kegyelmi időszak!

Személyesen vagyok itt, hogy szóljak hozzátok, úgy jövök, mint az apák közül a leggyengédebb és a legszeretetreméltóbb. Leereszkedem hozzátok, megfedlek magamról, hogy magamhoz emeljelek benneteket és biztosítsam nektek az üdvösséget.

Ti mindannyian, akik ma éltek, és ti is, akik még meg sem születtetek, de akik évszázadról évszázadra a világ végéig élni fogtok, gondoljatok arra, hogy nem éltek egyedül, hanem hogy egy minden más apa feletti Atya mellettetek él, sőt bennetek él, rátok gondol és felajánlja nektek, hogy Szeretetének felfoghatatlan kiváltságaiból részesüljete.

Jöjjetek ehhez a forráshoz, amely örök időig atyai keblemből fakad. Ízleljétek ennek az üdvöt hozó víznek édességét és amikor kipróbáltátok lelketeken gyakorolt nagyszerű hatalmát, amely minden szükségleteteket kielégíti, jöjjetek és vessétek bele magatokat Szeretetem óceánjába, hogy már csak Énbennem éljete és meghaljatok önmagatok számára, hogy örökké Bennem éljete.

Eugénia nővér megjegyzése:

A mi Atyánk egy meghitt beszélgetésben azt mondta nekem:

„A forrás az Én Ismeretemnek a jelképe, az óceán pedig a Szereteté és a ti bizalmatoké. Ha inni akartok ebből a forrásból, tanulmányozzátok Engem, hogy megismerjete, és ha már megismertete, vessétek bele magatokat Szeretetem óceánjába, olyan bizalommal bízva Bennem, amely átalakít benneteket és amelynek nem tudok ellenállni. Ekkor megbocsátom tévedéseiteket és ellepke benneteket a legnagyobb kegyelmekkel.”

Az Üzenet folytatása:

„Köztete vagyok. Boldogok azok, akik hisznek ebben az igazságban és akik kihasználják ezt az időt, amelyről az Írások ezekkel a kifejezésekkel szóltak: »Elkövetkezik egy idő, amelyben az emberek úgy kell, hogy tiszteljék Istent, ahogyan Ő azt megkívánja.«

Az Írások ezt követően felteszik a kérdést: »Miért?« És így válaszolnak: »Mert csak Ő méltó a tiszteletre, a szeretetre és a dicsőretre mindörökké!«

Mózes Éntőlem magamtól a Tízparancsolatból elsőként azt a rendelkezést kapta, hogy közölje az emberekkel: »Szeresséte, imádjátok Istent!«

Azok az emberek, akik már keresztények, mondhatják Nekem: »Mi szeretjük, amióta a világra jöttünk vagy megtérésünk óta, mert mi gyakran mondjuk a vasárnapi imát, az Úr imáját: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy!« Igen, gyermekeim, ez igaz, szeretete és tiszteltek Engem, amikor a Miatyánk első sorát mondjátok, de folytassátok a többi kívánságot és meglátjátok: »Szenteltessék meg a Te Neved!« – Megszentelíte-e a Nevemet?

Folytassátok: »Jöjje el a Te Országod!« – Eljött-e az Én Országom?

Az igaz, hogy ti teljes buzgóságokkal megünneplíte Fiam, Jézus királyságát és Benne Engem tiszteltek! De elutasítátok Atyátoktól azt a nagy dicsőséget, hogy »Királya« kiáltásotok ki Őt, vagy legalábbis azt, hogy uralkodhassak, hogy ezáltal minden ember megismerhessen és megszerethessen?

Kívánom, hogy Fiam királyságának ezt az ünnepét azoknak a sértéseknek az engesztelésére üljéte meg, amelyek Pilátus előtt érték Őt, meg a katonák részéről is, akik szent és ártatlan emberiségét megostorozták. Kérem, hogy ne szüntesséte meg ezt az ünnepet, ellenkezőleg, ünnepeljéte lelkesedéssel és buzgósággal; de ahhoz, hogy mindenki igazából megismerhesse ezt a Királyt, ismernie kell Királyságát is.

Vagyis ahhoz, hogy ezt a kettős ismeretet tökéletes módon elsajátítsuk, ismernünk kell ennek a Királynak az Atyját is, aki ezt a Királyságot létrehozta.

Valóban, gyermekeim, az Egyház – az a közösség, amelyet a Fiammal alapítottam – majd teljessé teszi művét, előmozdítva annak tiszteletét, aki a közösséget szerezte: Atyátokét és Teremtőjét.

Gyermekeim, néhányan közületek azt mondhatnák Nekem: »Az Egyház szüntelenül növekedett, a keresztények száma egyre nagyobb; ez elegendő bizonyíték arra, hogy Egyházunk teljes!« Tudjátok meg, gyermekeim, hogy Én, Atyátok, mindig örködtem az Egyház fölött annak születése óta és hogy Fiammal és a Szentlélekkel egyetértésben tévedhetetlennek akartam Helytartóm, a Szentatya által. Nem igaz-e mégis, hogy ha a keresztények olyannak ismernének Engem, amilyen vagyok, vagyis gyengéd és irgalmas szívű, jó és velük szabad emberekhez méltó módon bánó Atyának, több erővel és őszinteséggel gyakorolhatnák ezt a szent vallást?

Gyermekeim, talán az is igaz, hogyha tudnátok, hogy olyan Atyátok van, aki gondol rátok és aki végtelen szeretettel szeret benneteket, nem igyekeznének-e kölcsönösség címén hűségesebbek lenni keresztény kötelességeitekhez, még az állampolgárságiakhoz is, hogy igazak legyetek és hogy igazságot szolgáltatassatok Istennek és az embereknek?

Ha ismernétek ezt az Atyát, aki mindnyájatokat megkülönböztetés nélkül szeret és aki megkülönböztetés nélkül mindnyájatokat szép szóval gyermekeinek nevez, alighanem szeretetteljes gyermekek módjára szeretnétek Engem. És az a szeretet, amelyet Nekem adnátok, nem válna-e az Én indíttatásomra aktív szeretetté? Olyan szeretetté, amely kiterjedne az emberiségnek arra a részére is, akik a keresztény közösséget még nem ismerik, még kevésbé Azt, Aki megteremtette őket és Aki az ő Atyjuk?

Míg a lelkek egy része babonáira van hagyatva, más részük Istennek szólít ugyan Engem, mivel tudja, hogy létezem, mégsem tudja, hogy milyen közel vagyok hozzájuk. Ha valaki elmenne mind ezekhez a lelkekhez és azt mondaná nekik, hogy az ő Teremtőjük egyben az Atyjuk is, aki gondol rájuk és aki foglalkozik velük, aki bensőséges szeretettel veszi őket körül annyi szenvedésben és csüggedésben, az megtérést érne el még a legmegátalkodottabbaknál is, és ezek a megtérések számosabbak lennének és erősebbek is, vagyis tartósabbak.

Talán néhányan, miközben szeretetművemet vizsgálják, amelyet az emberek között véghezviszek, bírálivalót találnának ebben

és így szólnának: »De hiszen a misszionáriusok, amióta ezekbe a távoli országokba eljutottak, nem beszélnek másról a hitetleneknek, mint Istenről, az Ő Jóságáról, Irgalmasságáról; mit mondhatnának most többet Istenről ahhoz képest, amiről mindig is beszéltek?«

A misszionáriusok Istenről abban a mértékben beszéltek és beszélnek ma is, amelyben ők maguk ismernek Engem, de biztosítalak benneteket, hogy nem ismertek olyannak, amilyen vagyok. Ezért jövök tehát, hogy mindenki Atyjának és valamennyi apa közül a leggyengédebbnek nyilvánítsam ki magam, hogy ne olyan szerepeltel viseltessenek Énirántam, amelyet a félelem eltorzított.

Jövök, hogy hasonlónak tegyem magam teremtményeimhez és helyreigazítsam az elképzeléseket egy rettenetes igazságos Istenről. Azt látom ugyanis, hogy az emberek mind anélkül élik végig életüket, hogy bizalommal fordulnának egyetlen Atyjukhoz, aki tudatni akarná velük egyetlen vágyát, azt, hogy megkönnyítse földi életük útját, hogy azután a Mennyben egy teljesen isteni Életet adhasson nekik. Ez bizonyítéka annak, hogy a többi lélek sem ismer Engem jobban, mint ti, Rólam alkotott elképzelésük nem haladja meg a tiéteket. De most, hogy ezt a Világosságot adom nektek, maradjatok a Világosságban és vigyétek el a világosságot mindenkihez; ez hatalmas eszköz lesz megtérések elérésére és ha lehetséges, a pokol kapujának lezárására is, mivel **megismétlem itt ígéreteimet**, amely sohasem lehet kevesebb és amely így hangzik:

MINDAZOK, AKIK ATYA NÉVEN SZÓLÍTANAK, MÉG HA EGYETLEN EGYSZER IS, NEM FOGNAK ELVESZNI, HANEM BIZTOSAK LESZNEK ÖRÖK ÉLETÜKBEN A VÁLASZTOTTAK TÁRSASÁGÁBAN.

És titeket, akik a dicsőségemért fogtok tevékenykedni és akik igyekeztek Engem **megismertetni, tiszteltetni és szeretettetni**, arról biztosítalak, hogy jutalmatok nagy lesz, mivel számon fogom tartani minden erőfeszítéseket, a legkisebbet is, amelyet tenni fogtok és mindent százszorosán visszatérítetek nektek az örökévalóságban. Már mondtam nektek, hogy a Szent Egyházban ki kell egészíteni a kultuszt, egészen különös módon tisztelve ennek

a közösségnek a Szerzőjét, Azt, aki alapította, Azt, aki a Lelke, a három személyű Istent: az Atyát, Fiút és Szentlelket.

Ameddig a három Személyt nem tisztelik sajátosan egyéni kultusszal az Egyházban és az egész emberiségben, valami hiányozni fog ebből a közösségből. Már érzékeltettem ezt a hiányt néhány lélekkel, de nagy részük nagyon félénk és nem tett eleget felhívásomnak. Másoknak volt bátorságuk szólni azoknak, akiket illet, de kudarcot szenvedve nem tartottak ki.

Most jött el az Én órám. Magam jövök el, hogy megismertessem az emberekkel, gyermekeimmel azt, amit a mai napig nem értettek meg teljesen. Magam jövök, hogy a Szeretet törvényének forró tüzeit elhozzam, hogy ezzel az eszközzel elolvashassam és megsemmisíthessem azt a hatalmas jégréteget, amely az emberiséget körülveszi.

Ó kedves emberiség, ó emberek, akik gyermekeim vagytok, vessétek le láncaitokat, amelyekkel a sátán a mai napig fogva tart benneteket, egy olyan Atyától való félelemmel, aki nem más, mint a Szeretet! Gyertek, jöjjetek mellém, minden jogotok megvan ahhoz, hogy Atyátokhoz közeledjete, tárgítsátok ki szíveteket, kérjétek Fiamat, hogy ismertesse meg veletek egyre jobban a hozzátok való Jóságomat.

Ó ti, akik a sátáni babonák és törvények foglyai vagytok, lépjete ki ebből a zsarnoki rabságból és jöjjetek az igazságok Igazságához. Ismerjétek fel Azt, aki megteremtett benneteket és aki az Atyátok. Ne kívánjátok jogaitokat érvényesíteni, imádatot és hódolatot adva azoknak, akik arra ragadtak benneteket, hogy mostanáig haszontalan életet folytassatok, hanem jöjjetek Hozzám, mindannyiatokat várlak, hogy ti mind az Én gyermekeim legyetek.

És ti, akik az igaz Világosságban vagytok, mondjátok meg nekik, milyen édes az Igazságban élni! Azt is mondjátok azoknak a keresztényeknek, azoknak a drága teremtményeknek, gyermekeimnek, milyen jó arra gondolni, hogy van egy Atya, aki mindent lát, mindent tud, mindenről gondoskodik, végtelenül jó, könnyen meg tud bocsátani, de ha mégis büntet, nem szívesen és csak lassan teszi. Mondjátok nekik végül, hogy nem akarom őket elhagyni az

élet viszontagságai között, egyedül és érdemtelenül azokat, akik Hozzám jönnek: segíteni fogom őket, megkönnyítem terhüket, megédesítem annyira kemény életüket és megrészegítem őket atyai Szeretetemmel, hogy boldoggá tegyem őket az időben és örökkévalóságban.

És ti, kedves gyermekeim, akik elveszítettétek hiteteket, sötétségben éltek, emeljétek föl szemeteket és fényes sugarakat fogtok látni, amelyek jönnek, hogy megvilágítsanak benneteket. Én vagyok a Nap, amely megvilágít, amely melegít és újra melegít, nézzetek és felismeritek, hogy Én vagyok a Teremtőtök, Atyátok, egyedüli Istenetek. És mivel szeretlek benneteket, jövök, hogy megszerettessem magamat és ezáltal mind üdvözljete.

Az egész világ minden emberéhez fordulok, elharsogva atyai Szeretetemnek ezt a felhívását; ez a végtelen Szeretet, amelyet meg akarok veletek ismertetni, egy állandó valóság. Szeressetek, szeressetek, szeressetek mindig, de szeretessétek meg ezt az Atyát is, mert a mai naptól megmutathatom mindenkinek azt az Atyát, aki a legszenvedélyesebben szeret benneteket.

És ti, szeretett fiaim, papok és szerzetesek, arra buzdítalak benneteket, hogy ismertessétek meg mindenkivel ezt az atyai szeretetet, amelyet az emberek iránt, és különösen irántatok táplálok. A ti dolgotok azon munkálkodni, hogy az akaratom megvalósuljon az emberekben és rajtatok. Mármint akaratom az, hogy Engem **megismerjenek, tiszteljenek és szeressenek**. Ne hagyjátok Szeretemet annyi ideig tétlenül, mivel szomjazom a vágytól, hogy szeressenek! Ez az évszázad több kiváltságban részesül, mint bármely másik, ne szalasszátok el ezt a kiváltságot attól való félelmeitekben, hogy megvonják tőletek! A lelkeknek szükségük van bizonyos isteni érintésekre és az idő sürget; ne féljetek semmitől, Atyátok vagyok; segítségetekre leszek erőfeszítéseitekben és munkátokban. Mindig fenntartalak majd benneteket és megízleltetem majd veletek, idelentől fogva, a lélek Békéjét és Örömet, gyümölcsökkel áldva meg küldetéséteket és buzgóságotok művét: ez felbecsülhetetlen ajándék, mivel a lélek, amely Békében és Örömben él, már előre megízleli a mennyet, az örök jutalomra várva.

Helytartómban, a Pápában, földi képviselőmben egészen különleges vonzalmat tápláltam a távoli országokban levő missziók apostoli küldetése iránt és főleg nagy buzgalmat aziránt, hogy Fiam, Jézus Szent Szívének tisztelete az egész világon elterjedjen. Most azt a munkát bízom rá, amelynek teljesítésére maga Jézus jött le a földre: dicsőítsen Engem, megismertetve Engem az emberekkel olyannak, amilyen vagyok, amint azt éppen elmondtam, az emberekhez, gyermekeimhez és teremtményeimhez fordulva.

Ha az emberek Jézus szívébe hatolhatnának az Ő minden vágyával és dicsőségével együtt, felismernék azt, hogy legégetőbb vágya az Atya dicsőítése, Azét, aki Őt küldte, és hogy ne hagyja dicsőítését csökkenteni, ahogyan az a mai napig történt, hanem dicsőítése legyen teljes, ahogyan az ember megadhatja és meg kell, hogy adja Nekem, mint Atyának és Teremtőnek, és még inkább mint megváltásuk Szerzőjének!

Azt kérem az embertől, amit megadhat Nekem: bizalmát, szeretetét és háláját. Nem azért, mintha szükségem lenne teremtményemre vagy imádásaira, nem azért óhajtom, hogy **ismerjen, tiszteljen és szeressen**; egyedül azért, hogy üdvözíthessem és hogy dicsőségem részesévé tehessem, ereszkedem le egészen őhozzá. És azért is, mert Jóságom, Szeretetem azt látja, hogy azok a lények, akiket a semmiből hoztam elő és igazi gyermekeimmé fogadtam, nagy számban esnek a démonokkal örök boldogtalanságba, nem érve el így teremtésük célját és elveszítve idejüket és örökkévalóságukat.

Ha valamit óhajtok, különösen a jelen pillanatban, az egyszerűen egy nagyobb buzgalom az igazak részéről, nagyobb könynyebbség a bűnösök megtérésében, őszinte és tartós megtérés, a tékozló fiúk visszatérése az Atyai Házhoz, különösen a zsidóké és mindenki másé, akik szintén az Én teremtményeim és gyermekeim, a szakadároké és eretnekeké, a szabadkőműveseké, a szegény hitetleneké, a szentségtörőké és a különféle és titkos szektáké; hogy akarva, nem akarva, tudja meg ez az egész világ, hogy van egy Isten és Teremtő. Ez az Isten, aki kétszeresen beszél tudatlanságukhoz, számukra ismeretlen; nem tudják, hogy az Atyjuk vagyok.

Higgyétek el Nekem, ti, akik e szavakat olvasva hallgattok Rám: ha mindazok az emberek, akik katolikus Egyházunktól távol vannak, hallanának beszélni erről az Atyáról, aki szereti őket, aki az Ő Teremtőjük és Istenük, erről az Atyáról, aki az örök életet óhajtja nekik adni, ezeknek az embereknek egy jó része, még a legmegátalkodottabbak közül is, ehhez az Atyához jönne, akiről beszéltetek nekik.

Ha így nem szólhattok közvetlenül hozzájuk, keressetek lehetőségeket: ezernyi közvetlen és közvetett módja van ennek, alkalmazzatok ezeket a tanítványok igaz szellemével és nagy buzgalommal; megígérem nektek, hogy erőfeszítéseiteket a Kegyelem révén hamarosan nagy siker fogja koronázni. Válgatok atyai Jóságom apostolaivá és a buzgalom által, amelyet mindannyiatoknak adni fogok, erősekké váltok és hatalmatok lesz a lelkek fölött.

Mindig mellettem és bennetek leszek: ha ketten beszélgetek, kettőtök között leszek; ha többen vagytok, köztetek leszek; ezáltal azt fogjátok mondani, amit Én sugalmazok nektek és hallgatóitokba befogadókészséget helyezek; ily módon az embereket meghódítja a Szeretet és az örökkévalóság részeseivé válnak.

Ami az eszközöket illeti, hogy úgy tiszteljete, ahogyan Én óhajtom, nem kérek tőletek mást csak nagy bizalmat. Ne gondoljátok, hogy zordságot várok tőletek, vagy önsanyargatásokat, azt sem, hogy mezítláb járjatok, arcotokkal a porba boruljatok, hamuval hintsétek be magatokat, stb. Nem, nem! Azt akarom és az a kedves számomra, ha gyermekek módjára ragaszkodtok Hozzám, egyszerűséggel és bizalommal!

Veletek mindenkinek mindenévé válok, mint a leggyengédebb és legszeretőbb Atya. Barátkozom mindnyájatokkal, odaajándékozva Magam mindenkinek, kicsivé válva azért, hogy ti naggyá válhassatok az örökkévalóságban.

A hitetlenek, az istenkáromlók és a különféle közösségek nagy része azért marad meg elvetemültségében és hitlenségében, mert azt hiszik, hogy lehetlent kívánok tőlük; hogy úgy kell magukat alávetniük parancsaimnak, mint a rabszolgák az önkényúrnak, aki hatalmában rejtve marad és göggyében távol tartja magát alattvaló-

itól, hogy tiszteletre és odaadásra kényszerítse őket. Nem, nem, gyermekeim! Én ezerszerte kisebbé tudok válni, mint ahogyan azt ti feltételezitek.

Amit mindenesetre megkívánok, az az Egyháznak adott parancsok hűséges megtartása, hogy értelmes teremtmények legyetek és ne hasonlítsatok az állatokra fegyelmezetlenségetek és rossz hajlamaitok miatt, hogy végül megóvhassátok ezt a kincset, amely a ti lelketek, amelyet teljes isteni szépségben adományoztam nektek, amelybe öltöztettem!

Majd tegyétek meg azt – úgy, ahogyan azt kívánom –, amit már közöltem veletek, hogy külön kultusszal tiszteljétek Engem. Hogy ezáltal megértsétek azt az akaratomat, hogy sokat kívánok nektek adni és hogy nagy mértékben Hatalmam és Dicsőségem részeseivé kívánlak benneteket tenni, csupán azért, hogy boldoggá tegyelek és üdvözítselek benneteket, hogy kifejezésre juttassam egyetlen óhajomat, hogy szeresselek benneteket és hogy cserébe ti is szeressetek Engem. Ha gyermeki és hűséges szeretettel szeretnétek Engem, akkor szeretetteljes tisztelettel és alávetéssel viseltetétek Egyházam és képviselőim iránt. Nem azzal a tisztelettel, amellyel ma viseltettek és amely Tőlem távol tart benneteket, mivel rémületet keltek bennetek; ez a hamis tisztelet, amelyben ma éltek, igazságtalanság az Igazsággal szemben, ez Szívem legérzékenyebb részét sebzi meg, ez irántatok való atyai Szeretetemről való meglepedezés, annak megvetése.

Ami a legjobban elszomorított izraeli népemben és ami a mai emberiségben ismét elszomorít, ez az Irántam való, rosszul felfogott tisztelet. Az emberek ellensége valóban kihasználta ezt, hogy bálványimádásba és hitszakadásokba taszítsa őket. Most is kihasználja és mindig is ki fogja használni ellenetek, hogy eltávolítson az Igazságtól, Egyházmától és Tőlem. Ó, ne hagyjátok magatokat az ellenségtől elragadni, higgyetek a nektek most kinyilvánított Igazságnak és haladjatok ennek az Igazságnak a fényében.

Ti pedig gyermekeim, akik a katolikus Egyházon kívül vagytok, tudjátok meg, hogy nem vagytok kirekesztve atyai Szeretetemből. Gyengéd felhívással fordulok hozzátok, mivel ti is az Én gyerme-

keim vagytok. Ha ez ideig abban a kelepcében éltetek is, amelyet a gonosz állított nektek, jöjjetek rá, hogy becsapott benneteket, jöjjetek Hozzám, Atyátokhoz és Én Örömmel és Szeretettel fogadlak benneteket!

Még ti is, akik nem ismertek semmilyen más vallást, mint azt, amelyben születtetek és ez nem az igazi vallás, nyissátok ki szemetek: íme az Atyátok, Aki teremtett benneteket és üdvözíteni akar benneteket. Hozzátok jövök, hogy az Igazságot és az Üdvösséget hozzam el nektek. Látom, hogy nem ismertek Engem, és nem tudjátok, hogy egyetlen óhajom tőletek, hogy úgy ismerjétek, mint Atyátokat és Teremtőtöket és mint Üdvözítőtöket is. Ezért a nemtudásért nem szerethettek Engem; tudjátok meg tehát, hogy nem is vagyok tőletek olyan messzire, mint ahogyan gondoljátok.

Hogyan hagyhatnám benneteket magatokra azután, hogy megteremtettelek és Szeretetemmel örökbe fogadtalak benneteket? Bárhová követlek benneteket, mindenben oltalmazlak benneteket, hogy mindenből megállapíthassátok irántatok való nagy bőkezűségemet, még ha meg is feledkeztek végtelen jószágomról, ami ezt mondatja veletek: »A természet az, amelytől mindent kapunk, ez éltet bennünket és okozza halálunkat is.« De lám megérkezett a Kegyelem és a Világosság ideje! Ismerjétek el tehát, hogy Én vagyok az egyedüli és igaz Isten!

Hogy az igazi boldogságot adhassam nektek ebben és a másik életben, azt óhajtom, hogy tegyétek meg azt, amit ebben a Világosságban javasolok nektek. Itt a kedvező idő, ne szalasszátok el a Szeretetet, amely ennyire megfogható módon kínálja fel magát a szíveteknek. Mindenkitől azt kérem eszközként, hogy hallgassa a liturgia szerinti Szentmisét: ez nagyon kedves Nekem!

Majd idővel más kis imádságokat mondok nektek, de nem akarok túlterhelni benneteket!

Az lesz a lényeg, hogy úgy tiszteljétek Engem, ahogyan mondtam, egy ünnepet jelölve ki tiszteletemre és azzal az egyszerűséggel szolgálva Engem, ahogyan az Istenetek és Atyátok igaz gyermekeihez, az emberi nem Teremtőjének és Üdvözítőjének gyermekeihez illik.

Lássátok az emberek iránti atyai Szeretetemnek egy másik tanúbizonyságát: gyermekeim, nem mondom el nektek végtelen Szeretetem nagyságát, mivel elég a szent könyveket kinyitni, a Feszületet, a Tabernákulumot és az Oltáriszentséget megtekinteni ahhoz, hogy megértsétek, mennyire szeretlek benneteket!

Mégis, hogy megismertessem veletek, mennyire szükséges eleget tennetek akaratomnak, és hogy ezentúl jobban ismerjétek és szeressetek, még mielőtt befejezném ezt a néhány rövid mondani-valót, amely az emberek közötti szeretetművemnek csak az alapja, jelezni szeretnék nektek néhányat az irántatok való szeretetemnek bizonyítékai közül. Amíg az ember nincsen az Igazságban, valójában nem tapasztalja meg az Igazi Szabadságot. Ti, gyermekeim, akik kívül vagytok az Igaz Törvényen, amelynek betartására teremtettek benneteket, csak gondoljátok, hogy örömben, békében vagytok. Szívetek mélyén azonban érzitek, hogy nincsen bennetek sem Igazi Béke, sem Igazi Öröm és hogy nem vagytok a titeket megteremtő Istenetek, Atyátok Igazi Szabadságában!

De ti, akik az Igaz Törvényben vagytok vagy legalábbis megígértétek, hogy azt a Törvényt követitek, amelyet Üdvösségetek biztosítására adtam nektek, lám titeket is a rossz hajlam bűnre vezetett. Gonosz viselkedésetekkel eltávolodtatok a Törvénytől. Boldognak vélitek magatokat? Nem. Érzitek, hogy szívetek nem nyugodt. Talán azt gondoljátok, hogy kedveteket és más emberi örömeiket keresve szívetek végül kielégültnak érzi majd magát? Nem. Hadd mondjam meg nektek, hogy sohasem lesztek sem az Igazi Szabadságban, sem az Igazi Boldogságban mindaddig, amíg nem ismertek el Engem Atyátokként és nem vetitek alá magatokat Igámnak, hogy Istenetek, Atyátok igazi gyermekei legyetek! Miért? Mert csak egyetlen célból teremtettek benneteket, hogy **megismerjétek, szeressetek és szolgáljatok Nekem**, ahogy az egyszerű és bizalommal teli kisgyermek szolgálja az apját!

Egy időben, az Ószövetségben, az emberek úgy viselkedtek, mint az állatok, nem őrizték meg semmi jelét annak, ami Istenük, Atyjuk gyermekeinek méltóságát mutatta volna. Ezért, hogy tudtukra adjam, hogy Isten gyermekeinek nagy méltóságára akarom

őket felemelni, néha ijesztő szigorral kellett megmutatkoznom előttrük. Amikor később néhányukat elég értelmesnek láttam ahhoz, hogy végül megértsék, hogy némi különbséget kell tenni köztük és az állatok között, akkor elkezdtem őket jótéteményekkel elhalmozni, győzni hagytam őket azok fölött, akik még nem tudták méltóságukat felismerni és megőrizni. És miután számuk növekedett, elküldtem nekik Fiamat, az összes isteni tökéletességekkel felékesítve, mivel tökéletes Isten Fia volt. Ő jelölte ki nekik a tökéletesség útjait. Átala fogadtalak benneteket örökbe végtelen Szeretetemben, mint igazi gyermekeimet és utána nem neveztelek titeket egyszerűen »teremtményeknek«, hanem »gyermekeimnek«.

Az Új Törvény igaz Lelkébe öltöztettelek fel benneteket, amely nemcsak az állatoktól különböztet meg titeket, mint a régi törvény embereit, hanem az Ószövetség emberei fölé is emel. Mindannyiatokat Isten gyermekeinek méltóságára emeltelek, igen, ti a gyermekeim vagytok és azt kell mondanotok Nekem, hogy az Atyátok vagytok; de legyetek gyermeki bizalommal Irántam, mivel e bizalom nélkül sohasem lesztek igazán szabadok.

Mindezeket azért mondtam, hogy felismerjétek, hogy Én ezért a Szeretetműért jövök, hogy erőteljesen segítsek nektek azt a zsarnoki szolgásgot lerázni, amely fogságban tartja lelketeket és megízleltessem veletek az Igazi Szabadságot. Ebből ered az Igazi Boldogság, amelyhez képest a föld minden öröme semmi. Emelkedjétek fel mind Isten gyermekeinek erre a méltóságára és tudjátok nagyságotokat tiszteletben tartani, és Atyátok leszek, inkább mint valaha, a legszeretreméltóbb és a legkönyörületesebb.

Azért jöttem, hogy a Békét hozzam el ezzel a Szeretetművemmel, ha valaki tisztel Engem és bízik Bennem. A Béke sugarát bocsátom le rá minden viszontagságában, minden zavarában, szenvedéseiben és bármilyen természetű bánatában, főleg ha Hozzám fordul és ha Atyjaként szeret. Ha a családok úgy tisztelnek és úgy szeretnek, mint Atyjukat, úgy az Én Békémet adom nekik és ezzel Gondviselésem is. Ha a munkások, az iparosok és más különféle kézművesek Hozzám fordulnak és tisztelnek, az Én Békémet, Erőmet adom nekik, jó és könyörületes Atyának mutatkozom meg. Ha

minden keresztény társadalom Hozzám fordul és Engem tisztel, békémet adom nekik. Szeretetteljes Atyának mutatok meg és hatalmammal biztosítani fogom a lelkek örök üdvösségét.

Ha az egész emberiség Hozzám folyamodik és tisztel Engem, leküldöm rá a Béke Lelkét, mint egy jótékony harmatot. Ha minden nemzet Hozzám folyamodik és Engem tisztel, nem lesz több viszály, sem háború, mert Én a Béke Istene vagyok és ahol Én vagyok, ott nem lesz háború. Győzelmet akartok aratni ellenségeiteknek? Folyamodjatok Hozzám és győzedelmesen diadalmaskodtok majd rajta.

Végül is tudjátok, hogy Hatalmammal mindent megtehetek. Már pedig ezt a Hatalmat mindenkinek felajánlom, hogy javatokra fordítsátok az időben és az örökkévalóságban. Mindig Atyátokként mutatok meg, hogy ti gyermekeimként mutokoztatok meg.

Mit óhajtanék ezzel a Szeretetművel, ha nem azt, hogy olyan szíveket találjak, akik meg tudnak érteni Engem?

A Szentség vagyok, annak tökéletességével és teljességével, és nektek adom ezt a Szentséget – amelynek Szerzője vagyok – Szentlelkem által és elhelyezem lelketekben Fiam érdemeivel.

A Fiam és a Szentlélek révén jövök felétek, belétek, és bennetek keresem nyugalmamat.

Bizonyos lelkek részére a »belétek jövök« szavak misztériumnak tűnhetnek, pedig ez nem misztérium, mert miután elrendeltem Fiamnak, hogy alapítsa meg a Szent Eucharisziát, eltökéltem magamat arra, hogy belétek jöjjen minden olyan alkalommal, amikor megkapjátok a Szent Ostyát!

Bizonyára semmi sem akadályozott meg Engem abban, hogy az Eucharisztia előtt is hozzátok jöjjen, mert semmi sem lehetetlen számomra! De ennek a Szentségnek a vétele könnyen megérthető cselekedet és megmagyarázza nektek, hogyan is jövök belétek!

Ha bennetek vagyok, könnyebben megadom nektek azt, ami az enyém, feltéve, hogy kéritek Tőlem. Ezzel a Szentséggel bensőségesen egyesültök Velem és Szeretetem kiáramlása ebben a bensőségben terjeszti el lelketekben az Én Szentségemet.

Elárasztalak benneteket Szeretetemmel és akkor már csak azokat az erényeket és azt a tökéletességet kell kéretek Tőlem, amelyekre szükségetek van és legyetek biztosak abban, hogy azokban a pillanatokban, amikor Isten teremtményének szívében pihen, semmit sem utasít vissza nektek.

Attól a pillanattól kezdve, hogy megértitek, hol az a hely, ahol megpihenhettek, nem akarnátok Nekem adni? Atyátok és Istenetek vagyok, merészelnétek ezt Tőlem megtagadni? Ó, ne okozzatok Nekem szenvedést olyan Atyával szembeni kegyetlenségeitekkel, aki ezt az egyetlen kegyet kéri tőletek a maga számára.

Mielőtt ezt az Üzenetet befejezném, egy óhajomat szeretném kifejezni a szolgálatomra szentelt bizonyos számú lelkek felé. Ezek a lelkek ti vagytok, papok, szerzetesek és szerzetesnők. Az Én szolgálatomra vagytok szentelve, akár szemlélődésben, akár a szeretetszolgálat, akár az apostolkodás műveiben. Részemről ez a Jóságomból származó kiváltság; részetekről ez a hivatáshoz való hűség a ti jóakarátokkal.

Halljátok meg óhajomat: ti, akik könnyebben értitek meg azt, hogy mit várok az emberiségtől, kérjétek Engem, hogy Szeretetem művét minden lélekben megvalósíthassam. Ti ismeritek mindazokat a nehézségeket, amelyeket le kell küzdeni **egy lélek meghódításáért!** Márpedig itt a hatásos eszköz, amely megkönnyíti számotokra, hogy sok-sok lelket megnyerjétek Nekem: ez az eszköz pontosan **Isten megismertetése, megszerettetése és tiszteltetése az emberekkel.**

Mindenekelőtt azt óhajtom, hogy ti legyetek azok, akik elsőként elkezditek. Milyen öröm lesz számomra, először a papok, szerzetesek és szerzetesnők házába belépnem!

Milyen öröm, hogy Atyaként Szeretetem gyermekei között találom majd magamat. Veletek, bizalmasaim, úgy beszélgetek majd, mint barátokkal! A legdiszkrétebb bizalmasotok leszek! A minde-netek leszek, aki mindenre elég lesz nektek! Mindenekelőtt Atya leszek, aki teljesíti óhajaitokat, elhalmozva benneteket Szeretetével, jótéteményeivel, általános gyengédségével.

„PER IPSUM, CUM IPSO ET IN IPSO”

ISTEN AZ ATYÁ

Ne utasítsátok vissza azt az örömet, amelyet közöttetek élvezni óhajtok! Százszorosán visszatérítem nektek, és miután tisztelni fogtok Engem, Én is tisztelni foglak benneteket, nagy dicsőséget készítve elő számotokra Országomban! A Világosságok Világossága vagyok: ahova ez behatol, ott élet, kenyér és boldogság lesz. Ez a Világosság megvilágosítja majd a tévelygőt, a kétkedőt, a tudatlant, mindnyájatokat megvilágít, ó emberek, akik ebben a sötétséggel és bűnnel teli világban éltek; ha nem volna meg nektek a Világosságom, az örök halál szakadékába zuhannátok!

Ez a Világosság végül megvilágítja majd az igaz katolikus Egyházhoz vezető utakat szegény gyermekei részére, akik még a babonák áldozatai. Atyaként mutakozom meg azoknak, akik a legtöbbet szenvednek a földön, a szegényeknek és a leprásoknak.

Atyaként mutakozom majd meg mindazoknak az embereknek, akik elhagyottak és ki vannak zárva az emberi társadalomból. A szenvedők Atyjaként, a betegek – főleg a haldoklók – Atyjaként mutakozom meg. Valamennyi család Atyja leszek, az árváké, az özvegyeké, a foglyoké, a munkásoké és az ifjúságé. Atyaként mutakozom meg minden szükségben. Végül a királyok és nemzeteik Atyjaként mutakozom meg. És mind érezni fogjátok Jóságomat, mindnyájan érezni fogjátok Pártfogásomat és mindnyájan látni fogjátok Hatalmamot!

Atyai és isteni Áldásomat mindenkire, ámen!
Különösen Fiamra és Helytartómra, ámen!
Különösen fiamra, a Püspökre, ámen!
Különösen fiamra, lelki atyádra, ámen!
Különösen leányaimra, a te anyáidra, ámen!
Szeretetem egész kongregációjára, ámen!
Az egész Egyházra és az egész papságra, ámen!
Egészen különleges áldás a Szervedő Egyházra, ámen!
ÁMEN!”

„PER IPSUM, CUM IPSO ET IN IPSO”

ISTEN AZ ATYÁM

Atyám, aki a mennyekben vagy, milyen jó tudni, hogy Te az Atyám vagy és én a gyermeked vagyok!

Különösen, amikor lelkem ege sötét és keresztem súlyosabb, érzem szükségét, hogy elismételjem Neked: Atya, hiszek az irántam való Szeretetedben!

Igen, hiszem, hogy Te Atyám vagy életem minden pillanatában és hogy én a Te gyermeked vagyok!

Hiszem, hogy éjjel-nappal őrködsz felettem és egy hajam szála sem veszhet el fejemről anélkül, hogy megengednéd!

Hiszem, hogy végtelenül Bölcs vagy és nálamnál jobban tudod, hogy mi hasznos nekem!

Hiszem, hogy végtelenül Hatalmas vagy és még a rosszat is jóra fordítod!

Hiszem, hogy végtelenül Jó vagy és mindent azok előnyére fordítasz, akik szeretnek Téged: és még az ütlegelő kezek alatt is megcsókolom a Te gyógyító kezedet!

Hiszek... de növeld bennem a Hitet, a Reményt és a Szeretetet!

Taníts engem mindig meglátni Szeretetedet, amint életem minden eseményében kalauzol!

Taníts meg engem mindig Rád hagyatkozni, úgy, mint egy gyermek anyja karjaiban!

Atyám, Te mindent tudsz, mindent láatsz, jobban ismersz engem, mint én magam: Te mindent megtehetsz és szeretsz engem!

Atyám, mivel azt akarod, hogy mindig Hozzád folyamodjunk, most bizalommal kérlek Téged, Jézussal és Máriával, ... (kérjük a kívánt kegyet)!

Erre a szándékra, Legszenőbb Szíveikkel egyesülve felajánlom Neked imáimat, áldozataimat és önmegtagadásaimat, minden tevékenységemet és kötelességem iránti nagyobb hűségemet.*

Add meg nekem a Szentlélek Világosságát, Kegyelmet és Erejét!

Erősíts meg ebben a Lélekben úgy, hogy ne veszítsem el soha, sem meg ne szomorítsam, se ne korlátozzam magamban!

Atyám, Fiad Jézus nevében kérem ezt Tőled! És Te, Jézus, nyisd ki Szívedet és helyezd oda az enyémet és Mária Szívével együtt ajánld fel isteni Atyánknak!... Szerezd meg nekem a kegyelmet, amelyre szükségem van!

Isteni Atya, hívd Magadhoz mind az embereket! Az egész világ nyilvánítsa ki Atyai Jóságodat és Isten Irgalmasságodat!

Légy az én gyengéd Atyám és oltalmazz bárhol, mint szemed fényét. Tedd, hogy mindig méltó gyermeked lehessenek: könyörülj rajtam!

Isteni Atya, lelkeink édes reménysége.

Ismerjen, tiszteljen és szeressen minden ember!

Isteni Atya, végtelen jóság, amely kiárad minden népre.

Ismerjen, tiszteljen és szeressen minden ember!

Isteni Atya, az emberiség jótékony harmata.

Ismerjen, tiszteljen és szeressen minden ember!

Partialis Indulgentia

† Mons. Girard

Vic. Ap.

Cairo (Egitto), 9/10/1935

† Jean Card. Verdier

(Arc. Parigi), 8/5/1936

Eugénia Anya

* Ha ezt az imát kilencedként mondjuk el, tegyük hozzá: „Megígérem Neked, hogy nagylelkűbb leszek, különösen ebben a kilenc napban, ilyen körülmények között ... egy bizonyos személyhez...”